JUDITH SMITH

Acuzat de crima

Traducerea şi adaptarea în limba română de ILEANA DINU.

ALCRIS

Capitolul 1

Patrick Ogilvie ateriza într-o după-amiază caldă de vară pe aeroportul din Nisa. După ce coborî din avion se îndreptă spre parcare cu servieta într-o mână, dar nu apucă să facă prea mulţi paşi, că se auzi strigat.

- Patrick, hei, Patrick!

Luat pe neaşteptate, se opri în mijlocul parcării, se întoarse şi văzu o fată alergând spre el. Arăta mai mult a băiat, era înaltă, slabă, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni strâmţi şi o jachetă de catifea, singurul element feminin al îmbrăcăminţii ei fiind bluza albă cu o garnitură de dantelă.

- Rae! Ce naiba cauţi aici? zise Patrick atât de uimit încât nici nu mai putu simula că era încântat s-o vadă, lucru pe care însă Rae Dunhill nu păru să-l observe; ea întinse braţele şi-l luă de gât, apoi îl sărută de parcă nu l-ar fi văzut de foarte mult timp.

- M-a sunat Graham de dimineaţă şi mi-a spus că vii cu avionul ăsta, zise fata abia trăgându-şi sufletul. Slavă Domnului că te-am văzut imediat, am venit în ultimul moment şi nu eram sigură că te mai prind. Ca de obicei, traficul mi-a făcut probleme.

- De fapt, avionul nostru a întârziat, trebuia să aterizăm acum o jumătate de oră, îi explică Patrick fără nici un zâmbet, încercând să scape de mâinile agăţate de gâtul lui. Stai la Nisa? Am crezut că eşti pe undeva pe Riviera Italiană!

- Stau aici, încuviinţă Rae făcându-i cu ochiul.

Patrick se încruntă. N-ar fi trebuit să-i spună editorului lor, Graham Clive, că se duce la Nisa, sau cel puţin să nu-i fi spus ora la care pleca avionul de la Heathrow. Ar fi trebuit să ştie că Graham va lua imediat legătura cu Rae. Oare ce altceva îi mai spusese acesta?

- Stau la Bordighera, aproape de graniţa cu Franţa, sunt cu nişte prieteni americani, Alex şi Susan Jane Holtner, i se confesă Rae. îl mai ţii minte pe Alex? El este cel care face desene animate. Ştii tu, seriile alea haioase cu indianul care ajunge la New York... mai ştii cum i-a rămas scalpul pe un zgârie nori...

Patrick încuviinţă cu indiferenţă.

- Da, umorul ăla tâmpit care mie nu-mi spune nimic.

- Mie îmi place, zise Rae indignată. Am fost colegă de scoală cu Susan Jane, era cea mai bună prietenă a mea si am

păstrat legătura. Ea si Alex au o vilă minunată la Bordighera. Vin în fiecare vară aici pentru trei luni; m-au invitat de multe ori să stau aici cu ei, dar mereu am fost ocupată cu altceva. In sfârşit, anul ăsta am reuşit să rup ceva timp pentru a fi cu ei.

- Aveai nevoie de o vacanță, o aprobă Patrick, ai muncit prea mult în ultimul timp.

- Ca şi tine, Patrick. Şi tu ai nevoie de câteva săptămâni de soare şi distracție, zise Rae strecurându-şi mâna pe sub brațul lui, pe când ieşeau în soarele care mai ardea încă, deşi era aproape de apus. Patrick duse mâna streaşină la ochi pentru a privi cerul albastru iară nici un nor şi-şi îndreptă ochelarii de soare, care-i alunecaseră pe nas.

- Recunosc că sunt foarte obosit, de asta am şi venit aici, pentru câteva săptămâni de linişte, zise el eliberându-şi ostentativ brațul din mâna ei, sperând că ea va înțelege mesajul.

Dar Rae nu se descuraja atât de uşor.

- Nu vei avea parte de liniştea pe care o doreşti dacă stai la vreun hotel, în Nisa. Trebuie să vii cu mine la Bordighera; a fost de fapt ideea lui Alex. Lui şi lui Susan le place să aibă casa plină de prieteni, abia aşteptau să te cunoască de când le-am vorbit despre tine.

Patrick nu ştia cum să se eschiveze.

- Le mulțumesc, sunt foarte amabili, dar eu mi-am rezervat deja cameră la hotel, nu mai pot schimba nimic acum.

Rae dădea semne de nerăbdare.

- Cum să nu poți? Nu te prosti, Patrick! Vila lor este atât de confortabilă, n-o poți compara cu hotelurile pe care eu nu le suport pentru că te depersonalizează. Putem suna chiar acum să anulăm rezervarea. Ne va lua câteva ore ca să ajungem la Bordighera.

Iarăşi începe, se gândi Patrick disperat, fata asta simte nevoia să-mi facă ordine în viață. Chiar de cum începuseră să lucreze împreună, Rae îi spusese ce are de făcut, luase hotărâri în numele lui, de parcă i-ar fi dat cineva dreptul de a o face, dar el nu se împotrivise pentru că Rae Dunhill era o tipă pe care o admira.

La numai douăzeci şi opt de ani ea avea deja două best seller-uri. Lui Patrick îi plăcuse stilul ei încă dinainte de a o cunoaşte şi de a fi invitat să ilustreze o serie nouă de cărți la care lucra ea.

Cărțile ei pentru copii erau extraordinare: originale, sensibile, pline de duioşie. Ca şi ea, de altfel, îşi spuse Patrick. Era o femeie fascinantă, cu o incredibilă energie, căreia îi plăcea să pună ordine în viețile oamenilor cu care intra în contact. Dar Patrick nu suporta ca femeile să-i conducă viața şi să-i spună ce are de făcut, chiar dacă asta era în folosul lui.

- Prietenii tăi sunt foarte amabili, dar aş prefera să stau la hotel. îmi pare rău. Nici nu încercă s-o privească în ochi, sau să simuleze că-i pare rău. Uite ce este, Rae, sunt foarte obosit, nu mă încântă să fac conversație cu străinii.

- Ar trebui să încerci, Patrick, începu ea, iar el îşi pierdu

dintr-o dată răbdarea şi o repezi.

- Vrei să încetezi să-mi spui ce am de făcut?

O simţi cum se încordează. Fata avea o figură deosebită, deşi nu se putea numi frumoasă: slabă, cu pomeţi proeminenţi, cu ochi negri sfredelitori, păr negru tuns băieţeşte, urechi mici. După ce se lăsă luată prin surprindere, Rae îşi reveni numaidecât.

- Scuză-mă, Patrick, n-am realizat că am întrecut măsura.

Patrick întoarse capul, îşi trecu valiza în mâna cealaltă îndreptându-se spre zona în care se parcau taxiurile, sperând că Rae va înţelege şi-l va lăsa în pace. Dar ea n-o făcu, ba dimpotrivă, continuă să vină după el. Patrick o ignoră.

- Graham mi-a spus despre Laura, zise ea, îmi pare rău, Patrick.

Patrick se crispă, apoi simţi cum roşeşte.

- Graham vorbeşte prea mult!

Patrick cinase cu Graham, chiar după ruperea logodnei lui cu Laura şi, după cum era de aşteptat, nu vorbise decât despre ea. Graham fusese un ascultător bun, iar Patrick nu realizase că vorbise prea mult, decât când era prea târziu.

- Bănuiesc că le-ai spus tuturor prietenilor tăi ce mi s-a întâmplat, poate că de asta m-au invitat la vila lor. Ei bine, nu am nevoie de simpatia lor, sau a ta. Nu sunt primul bărbat părăsit de o femeie şi nu voi fi nici ultimul! N-o să mor din asta!

- Sigur n-o vei face, iar eu n-am spus nimănui despre Laura, zise ea pe un ton liniştitor, dar asta îl făcu pe Patrick să-şi piardă cumpătul şi mai tare şi se zburli ca o pisică a cărei blană fusese periată în răspăr.

- N-am chef să vorbesc despre Laura! izbucni el. Nu-i convenea să vorbească despre ea, dar nu putea să nu se gândească la ea. Cât timp va dura până va depăşi această durere? Nu era ca o durere de cap sau ca o migrenă, căci avusese unele destul de puternice atunci când muncea foarte mult şi prin fața ochilor începeau să-i treacă semne sinuoase care-l făceau să i se întunece vederea. Dar pe atunci ştia că poate să scape de ele, putea să ia nişte pilule şi să se odihnească într-o cameră întunecoasă.

Dar cu durerea pe care o simțea atât de puternic acum, nu putea face nimic. Nu ştia cât o să dureze şi nu exista nici un leac împotriva ei.

- O să dureze mult până să găseşti un taxi în zona asta aglomerată, sublinie Rae. Lasă-mă să te duc la hotel, măcar.

El ezită, ceea ce însemna un câştig pentru Rae.

- Hai, vino, insistă ea şi-l luă de braț, ducându-l pe sub palmieri, şi descuie portiera Fiatului.

- Bine, capitulă Patrick, dar nu vom discuta acest subiect atât de dureros pentru mine.

- Nici n-o să pomenesc numele Laurei, promise Rae.

Dar o făcuse. Laura. Numele ei îi răsucea un cuțit într-o rană deschisă. Laura, cum ai putut să-mi faci asta?

Când era mai tânăr nu avea probleme, atrăgea foarte multe fete şi asta nu pentru că era un bărbat prezentabil, nu gândise niciodată aşa. Dar aflase încă din adolescenţă că avea un farmec anume pentru care îl preferau fetele. Poate că era statura lui: era bine clădit, înalt, făcuse mult sport, era musculos şi se îmbrăca bine.

Dar el crezuse dintotdeauna că fetele îl plăceau pentru felul lui de a fi: era vesel, sociabil, râdea şi glumea mereu, căci nu luase niciodată lucrurile în serios până n-o cunoscuse pe Laura.

Şi acum era la pământ şi nimeni şi nimic nu-l putea face să depăşească situaţia.

Ştiuse de la început că Laura nu-l iubea aşa cum o iubea el. Poate că pe el îl atrăsese tocmai felul ei rece de a fi. Laura fusese o provocare după ce cunoscuse multe fete pe care le cucerise prea uşor. Dintr-o singură privire, el ştiuse că fata îi furase inima. Fusese o experienţă ciudată, dar până atunci el nu ştiuse cum este să-ţi bată inima atât de repede.

Patrick realizase imediat că Laura îi furase inima. Frumoasă şi deşteaptă, ea era vânată de mulţi bărbaţi şi se complăcea în situaţia asta; se deosebea de fetele întâlnite până atunci de Patrick. Aproape toate fuseseră gata să sacrifice totul pentru el, să se mute cu el, să-i gătească, să-i spele. Nu şi Laura: ea era prea ocupată cu agenţia ei de relaţii publice, nu era genul de femeie casnică. Mâncau foarte des la restaurant, iar când o făceau acasă, el era cel care gătea.

De fapt, îi plăcea gătitul, şi ştia să facă şi alte lucruri practice, să picteze, să modeleze argilă, să calce rufe sau să-şi îngrijească locuința. Avea multă răbdare cu oamenii, cu lucrurile. Indiferent ce ar fi făcut, lui îi plăcea să facă lucrurile bine, dar le făcea chiar cu pasiune când erau pentru Laura.

Laura... numele ei era ca un ecou, ca o muzică pe care şi-o amintea cu drag. Laura era ca o dimineață rece de iarnă, distantă, ca orizontul pe care-l văzu când Fiatul lui Rae o luă pe Promenade des Anglais, apoi de-a lungul țărmului.

El dorise permanent o fată la care să viseze, o fată cu care să vrea să se căsătorească într-o bună zi, iar când o văzuse prima oară pe Laura, ea se potrivise perfect cu această imagine: cu ochii aceia verzi, oblici, ca de pisică, pomeții proeminenți, părul blond, trupul zvelt şi trăsături atât de delicate.

Odată o întrebase:

- Te-ai gândit vreodată la bărbatul cu care te vei căsători? Ce fel de bărbat ți-ar plăcea? Desigur, el sperase atunci că ea va spune că-şi dorea un bărbat ca el.

- Sigur că da, cine nu se gândeşte la omul care-i va fi alături toată viața? Va trebui să împartă totul cu mine. Bărbatul care să gătească în locul meu când sunt obosită, să facă cumpărăturile când eu am de lucru până târziu, care să nu aibă pretenția să-l aştept cum îl aştepta mama pe tata, de parcă ea ar fi fost servitoarea şi el stăpânul. Niciodată n-aş accepta o astfel de relație, mi-am spus asta încă din copilărie.

Cum fusese atât de naiv? Făcuse tot ce-i spusese ea, încercase să fie bărbatul pe care şi-l dorea ea, dar totul fusese în zadar, Laura tot îl părăsise. De acum nu va mai fi sclavul nici unei femei. Sclavii sunt făcuţi doar pentru a fi călcaţi în picioare, se gândi el. Poate că şi din cauza asta l-a lăsat Laura. Fusese un naiv, se minţise de la început spunându-şi că ea era o femeie prea ocupată care nu avea timp pentru dragoste, că era o femeie foarte ambiţioasă căreia afacerile îi secătuiau energia şi-i captau toată atenţia. Dar el nu-şi pierdea speranţa că într-o zi Laura va da frâu liber emoţiilor sale, iar el va fi alături de ea, pentru a le primi. Dar se înşelase teribil. Căci în pofida tuturor calităţilor pe care le-ar fi dorit ea la un bărbat: dragoste, docilitate, tandreţe, îl părăsise pentru un bărbat care era exact opusul acestui prototip. Pentru un bărbat total nepotrivit ei, alături de care o femeie care ea nu putea să-şi afle fericirea.

Patrick nu-şi revenise încă de pe urma şocului. Cine ar fi presupus că se vor întâmpla toate astea? îşi mai făcuse el probleme, ce-i drept, că într-o zi Laura va găsi un bărbat care va ajunge mai aproape de inima ei, lucru pe care Patrick era conştient că nu-l reuşise, dar niciodată nu crezuse că acesta ar putea fi Josh Kern.

Era tipul fermierului agresiv şi prost crescut din Yorkshire, a cărui mitocănie sărea în ochi imediat. Bineînţeles, o pusese la punct pe Laura din primele

cuvinte. Patrick nu-şi imaginase că Laura l-ar putea place pe acest Josh. Ea era o femeie sofisticată, frumoasă, ce putea să aibă comun cu un neanderthal, care distrugea totul în calea lui, prin lipsa de tandreţe şi farmec? Nu şi-l imagina schimbând scutecele copilului, sau pregătindu-i Laurei cafeaua.

De cum îl cunoscuse, Laura repetase de nenumărate ori cât îi displăcea individul, şi Patrick chiar o crezuse, până când, ajungând într-o după amiază pe neaşteptate acasă la ea, îl găsise acolo. Nu fusese nevoie ca Laura să-i spună că s-a îndrăgostit de acel individ, se vedea de la o poştă după felul în care-l privea, după cum i se adresa. înflorise, era toată numai pasiune şi tandreţe.

Patrick se blocă. Privindu-l, Rae observă că se încordase subit şi-i puse o mână pe braţ.

- Patrick, nu vreau să te văd trist!

El îşi trăsese mâna, cu oarecare brutalitate.

- De câte ori să-ţi mai spun că nu vreau să fiu consolat? Lasă-mă în pace, Rae!

Simţea nevoia să fie singur căci durerea îi pulsa prin fiecare venă. îşi dori ca Rae să nu-l fi aşteptat la aeroport.

- La ce hotel stai? îl întrebă ea trezindu-l din gânduri, iar când el îi spuse numele acestuia, ea adăugă:

a, da, ştiu, acel hotel din secolul nouăsprezece, cu balcoane din fier forjat. Apoi Rae îşi strecură maşina cu îndemânare prin traficul acela aglomerat care se derula de-a lungul

Promenadei des Anglais, apoi pe Baie des Anges.

- Cum merge noua ta carte? o întrebă el brusc, iar ea fu nevoită să-i răspundă.

Rae scrisese cărți pentru copii încă de pe vremea studenției. Una dintre primele ei povestiri devenise best-seller, apoi fusese ecranizată, aducându-i faima şi dacă nu bogăția, măcar independența financiară.

Patrick fusese entuziasmat când ea-i ceruse să-i ilustreze o carte, ceva care avea la bază o legendă. Avea şansa să lucreze cu o scriitoare pe care o admira şi o lăsase pe Rae de la început să facă lucrurile în felul ei.

Poate că asta fusese prima lui greşeală. Poate că sărise prea repede să-i satisfacă toate capriciile. Atât ei cât şi Laurei. Nu m-am impus niciuneia, le-am lăsat să facă ce-au vrut din mine, se gândi Patrick. Oare Laura ajunsese să mă disprețuiască? se întrebă el. Dar gata de acum, Patrick, nu te mai gândi la ea.

Părăsiră Promenade, luară o curbă, apoi alta. Briza îi dădu părul peste cap, iar el încercă să şi-l aranjeze după ce o surprinse pe Rae aruncându-i o privire discretă cu coada ochiului. Rae încerca să-i ghicească gândurile, ceea ce pe el îl făcu să devină şi mai rigid.

- Gata, ai ajuns, zise ea trăgând maşina în fața hotelului.

- îți mulțumesc, Rae, şi încercă să-i zâmbească dar nu reuşi decât o grimasă jalnică. Nu era vina ei că rămăsese el fără logodnică, nu trebuia să fie atât de morocănos cu ea.

- Mi-a făcut plăcere să te aduc, zise Rae punându-i o mână pe braț. Patrick...

- Rae! Fără întrebări, te rog.

- îmi promiți cel puțin c-o să vii la sfârşitul săptămânii la Bordighera? O să facem un grătar, Alex este renumit pentru asta. Te rog să vii!

- De câte ori să-ți repet, Rae? sări el, speriindu-se de propria-i voce care suna cam hodorogit. Te-am rugat să mă laşi în pace! Şi nu mă mai privi aşa! Patrick încercă să se calmeze dar fără succes, se simțea foarte încordat. Văzu atunci cum fetei îi tremura mâna pe volan.

De ce naiba mă răzbun pe ea? Este atât de mică, cu toate pretențiile de conducător, în pofida aerului ei de siguranță.

- Bine, Rae, zise el într-un târziu, o să vin sâmbătă seara. Dar numai în acest weekend.

- Va fi grozav! se entuziasm' ea. Sunt atât de fericită, Patrick! O să ne distrăm bine, iar tu o să-i îndrăgeşti pe Alex şi Susan Jane, sunt un cuplu foarte simpatic.

- Le va trebui umor dacă vor sta cu mine, zise Patrick îngândurat.

Rae începu să râdă, apoi brusc deveni serioasă.

- Patrick, ştiu că nu vrei să vorbeşti despre asta, dar trebuie să te întreb... Laura... mă întreb ce-ar zice dacă ar afla că eşti cu mine... mai ales într-un weekend. Mi-amintesc că nu i-a picat prea bine când a trebuit să-ți schimbi planurile şi să nu te mai vezi cu ea la Amsterdam, din cauza lucrărilor care

ne aşteptau la Roma. Sper că nu v-aţi certat atunci... Ea nu era... geloasă pe mine, sper? Nu vreau să fi fost eu cauza despărţirii voastre.

Rae se opri brusc din şirul ei de vorbe, roşind.

Patrick pufni dispreţuitor.

- Ce idei ciudate ai, Rae! Parcă Laura a făcut atunci o remarcă stupidă legată de noi doi...

Rae se învineţi.

- O, nu...

- Stai liniştită, nu din cauza ta ne-am despărţit. Laura se folosea de tine drept pretext, iar eu i-am spus că nu trebuie să se prefacă nici un moment că ar crede ce auzea!

- Da, ar fi fost o prostie, încuviinţă Rae palidă, iară chef.

Patrick fixa faţada hotelului, ridicat în timpul celui de al doilea Imperiu, într-un stil pompos, cu prea multe decoraţiuni.

- Patrick, încă odată îţi spun...îmi...

- Rae, te rog să nu repeţi că-ţi pare rău, n-aş mai suporta asta!

Un claxon puternic readuse atenţia amândurora asupra drumului. Era un coşmar să găseşti un loc de parcare la Nisa. Uneori oamenii parcau maşinile pe două sau trei rânduri.

Maşina lui Rae bloca drumul în acel moment. Ea trase puternic de volan şi urcă maşina pe trotuar, pentru a face celui din spatele ei loc să treacă. în trecere şoferul îi spuse o grosolănie în franceză, dar ea continuă să-şi ceară scuze. Dar

după ce trecu de ea, el făcu ceea ce ar fi făcut orice francez care are probleme cu o şoferiță, se întoarse şi o privi. De fapt, Rae era o femeie foarte şic.

- Ar trebui să cobor înainte să primeşti amendă pentru că te-ai urcat pe trotuar, zise Patrick, deschizând portiera maşinii.

- Ce zici, n-ar fi mai bine să te iau eu de la hotel sâmbătă dimineața? La zece de exemplu? Am putea ajunge la timp pentru prânz. Să ai paşaportul la tine, Patrick, îi mai spuse ea.

Patrick dădu din cap şi o luă la fugă spre hotel. Peste câteva minute era deja în camera cu vedere spre Baie des Ange, cea plină de palmieri. Se dezbrăcă, făcu un duş, trase transperantele şi dormi bine câteva ore.

Se hotărâse să plece pe Coasta de Azur, pentru că nu cunoştea prea bine locurile şi nu avea cu cine să se întâlnească. Mai încerca încă să-şi dea seama ce se întâmpla cu el. Tot ceea ce ştia era că nimic din viața lui nu va mai fi la fel, nici chiar el însuşi şi că va trece mult timp să se obişnuiască cu ceea ce i se întâmplase.

Cină într-un restaurant mic din apropierea hotelului, căci hotelul lui, ca toate hotelurile franțuzeşti mici, nu avea restaurant; se plimbă îmbrăcat în jeanşi albi şi tricou, bău o bere pe o terasă, apoi se culcă din nou cu zgomotul făcut de traficul oraşului în urechi.

Dimineața se trezi, bău o cafea, mâncă un croissant şi făcu plajă până la ora prânzului. Mâncă din nou, se întoarse la

hotel, dormi din nou, cină la acelaşi restaurant, se plimbă seara, bău o bere şi iar dormi. Trecură conform acestei rutine care îi mai alină suferința şi-l introduse în monotonie, apoi veni sâmbăta şi sosi Rae, cu părul ei tuns scurt, în bătaia vântului. îmbrăcată într-o rochie de bumbac albă cu flori violete şi frunze verzi, ea-l întrebă:

- Gata, Patrick?

El îşi luase un sac cu câteva lucruri de noapte, îl aruncă în spatele maşinii, se aşeză lângă ea şi porniră. Rae conducea bine şi vorbea despre ideile ei pentru o nouă ilustrație de carte. La punctul vamal se aşezară după maşinile care se aflau acolo.

- Granița este cam aglomerată sâmbăta. Ce-o să faci după ce terminăm lucrul la cărți, Patrick? Te întorci la New York?

El scutură din cap fără a o privi. Ar fi vrut să fie foarte departe de tot ceea ce însemna Laura. Dacă se întorcea acolo ar fi dat peste ea fără să vrea.

- Și atunci, ce-o să faci? insistă Rae.

- Cred că mă stabilesc în Italia.

O simți cum se crispează, se vedea că nu se aşteptase la acest răspuns.

Trecură granița la câteva minute după aceea, apoi o luară pe autostrada către Bordighera, şi Patrick se lăsă furat de frumusețea peisajului cu măslini şi arborii de bougainvillaea. Deodată Rae încetini şi introduse o fişă metalică într-un panou electronic montat la poartă. Porțile se deschiseră

imediat, iar Patrick se uită cu ochi mari la vila de care se apropiau: era o construcţie enormă, cu câteva niveluri, pereţii albi, acoperişul roşu de cărămidă, obloane negre. Un brad creştea foarte aproape de casă iar conurile lui cădeau pe aleea din faţa acesteia; se vedeau ghivece în care creştea geranium, o pisică tărcată dormea chiar în faţa uşii de la intrare, mireasma trandafirilor şi a iasomiei umplea aerul, era, într-un cuvânt, un loc minunat.

- Cum ţi se pare? întrebă Rae.

Alex şi Susan Holtner le ieşiră în întâmpinare.

- Bine aţi venit, spuse Alex întinzându-i mâna. Era un bărbat înalt, trecut de patruzeci de ani, cu părul roşcat, mustaţa subţire, ochelari şi pistrui.

- Bine v-am găsit şi mulţumesc pentru invitaţie. Eu sunt Patrick Ogilvie, spuse el încercând să nu se uite insistent la soţia acestuia. Nu era prea uşor, căci femeia era uluitor de frumoasă şi purta cel mai minuscul bikini pe care-l văzuse el vreodată. Era înaltă, sexy, genul de femeie care fură minţile oricui, mult mai tânără decât soţul ei. Avea părul castaniu roşcat, faţa încadrată de bucle, ochii îi erau albaştri, nasul cârn şi gura cu buze pline.

- Susan Jane, soţia mea, i-o prezentă Alex Holtner, iar Patrick îi intinse mâna, încercând să nu se uite prea insistent la trupul acela minunat.

- Rae ne-a înnebunit, mereu ne vorbeşte de tine, abia aşteptam să te cunoaştem, zise femeia. Alex este deja gelos pe

tine!

- Aş fi vrut să am jumătate din talentul tău, dar din păcate nu ştiu decât să fac benzi desenate, interveni şi Alex Holtner.

- Da, sunt nemaipomenite, nu mi-a scăpat nici una, zise Patrick zâmbind.

- Acum, după ce am terminat cu complimentele, Rae îți va arăta camera ta. Te aşteptăm să mâncăm aici, pe terasă.

- Ar fi grozav, zise Patrick. Bănuiesc că este foarte cald în interiorul vilei.

Alex îşi luă soția de umeri, iar Patrick simți o durere puternică în dreptul inimii, spunându-şi că el nu va avea parte de asemenea gesturi intime cu ființa iubită.

Spre seară, începură să se adune prietenii care soseau cu maşinile lor sau pe jos, căci unii veneau de la vilele alăturate. Locul în care urma să aibă loc petrecerea se afla aproape de plajă, iar invitații, dacă doreau, puteau să facă baie în piscina aflată în spatele casei, unde se afla şi un bar cu mese la care fiecare putea să bea ceva răcoritor. Lumini colorate erau atârnate prin copaci şi muzica pop răzbătea până departe. înainte de începerea petrecerii Patrick îi ajutase să ducă scaunele, tacâmurile, tăvile cu sticle şi pahare pe terasă.

Unii dintre musafiri înotau în piscină, alții dansau, se plimbau, discutau.

Patrick încercă să se ataşeze unuia dintre grupuri şi la un moment dat inima îi tresări când văzu din spate o fată cu

părul blond ca al Laurei. Făcu câţiva paşi spre ea, dar tocmai atunci muzica se opri şi fata se întoarse spre el. Nu semăna deloc cu Laura. Inima lui

Patrick îşi regăsi ritmul obişnuit, dar fata îl privea intrigată, de parcă i-ar fi surprins privirea concentrată asupra ei. Avea ochi albaştri, după cum remarcă el cu tristeţe, nu avea mai mult de douăzeci de ani, dar trăsăturile ei erau mai pline, mai generoase, mai conturate decât ale Laurei. Patrick întoarse capul dezamăgit, sorbi vinul rămas în pahar şi îl puse jos.

Fata îl privea cu multă atenţie acum, de parcă ar fi simţit că el se concentrase o vreme asupra ei.

- Vino să dansezi cu noi, se auzi o voce şi el se încordă întorcându-se spre direcţia din care se auzise. Era sigur că vocea aparţinea fetei pe care o fixase. Avea o voce de copil, iar după accent părea a fi americancă. Vreo rudă a lui Alex? îşi aminti că la prânz se discutase despre o nepoată a acestuia, studentă la arte, care venea direct de la Florenţa unde studiase arta Renaşterii la nişte cursuri de vară.

- Vorbeşti engleza? îl întrebă fata privindu-l cu ochii ei albaştri, cu gene puternic conturate cu ajutorul rimelului. Pe moment, Patrick fu luat prin surprindere de invitaţia adresată de gura cu buze atât de generoase. Fata avea o rochie cu decolteu îndrăzneţ în care se putea vedea clar locul de unde începeau

sânii. Ea veni mai aproape, întinse o mână, iar el se simţi

tentat pe moment. Putea pretinde, atâta cât dura dansul c-o ţine în braţe pe Laura. Dar în ultimul moment o refuză dezgustat.

- Mulţumesc, eu nu dansez, spuse el brusc, se întoarse şi plecă. Ar fi fost o nebunie să danseze cu ea, s-ar fi aflat în situaţia unui alcoolic care se mai păcăleşte cu un pahar spunându-şi că nu va fi riscant. N-o va uita niciodată pe Laura în felul ăsta şi nici n-ar fi corect s-o folosească pe fată ca pe o marionetă pentru fanteziile lui. Era atât de tânără, avea pielea ca o piersică şi o senzualitate aproape inconştientă a şoldurilor. Fata îi stârnise interesul prin asemănarea cu fiinţa iubită. Era clar că nu mai putea sta acum la petrecere. Se depărtă de muzică, de lumini, de râsete, de voci, se strecură printre copaci, îşi scoase sandalele, şi se plimbă desculţ pe plajă. Merse fără să ştie unde va ajunge, apoi se aşeză pe ţărmul mării unde stătu aproape o oră, purtat de gânduri, după care se ridică brusc, îşi scutură nisipul de pe pantaloni şi porni înapoi spre vilă.

Lumea se distra, mânca şi bea; reuşi să se strecoare în casă fără a fi observat, se duse direct în camera lui şi se culcă.

Afară, petrecerea era în plină desfăşurare. Reuşi să adoarmă dar nu pentru mult timp căci deodată uşa se deschise brusc şi pătrunseră în cameră câţiva bărbaţi îmbrăcaţi în uniforme.

- Ce naiba faci aici? întrebă unul dintre ei. Se învârtiră apoi prin încăpere, păzindu-l de parcă s-ar fi aşteptat ca el să

facă o mişcare violentă. Patrick observă că erau îmbrăcați cu uniforme de poliție, pe care scria cu litere mari Carabinieri. Ce naiba se întâmplase?

- Eşti Patrick Ogilvie?

Patrick se întoarse spre cel care-i vorbise, un bărbat scund care părea să aibă vreo patruzeci de ani, o figură de bătăuş, nebărbierit.

- Da, eu sunt Patrick Ogilvie. Dumneata cine eşti? De ce ați dat buzna în încăpere?

- Sunt ofițerul Saltini de la Poliție. îmbracă-te, nu-mi place să discut cu oamenii care dorm goi în pat. Cu astea ai fost îmbrăcat aseară? zise omul privind spre hainele lui Patrick, aruncate pe un scaun. Ai fost pe plajă? De unde sunt petele astea? Apă sărată? Nisip? Un altul îi întinse un sac de plastic în care omul puse îmbrăcămintea lui Patrick.

- De ce-mi luați hainele? Ce se întâmplă? repetă Patrick, deranjat de felul în care fusese trezit şi de răceala pe care o sesiza în ochii bărbaților.

Saltini îl întrebă, cu mai mult calm de data asta:

- De când ai venit în cameră?
- Nu ştiu, bâigui Patrick, am venit şi m-am culcat imediat. Poate de vreo două ore.
- Eşti sigur? Nu de o oră?
- Nu, cred că de două ore.
- Atunci, îmbracă-te şi vino cu noi la secție.
- Nu fac nici o mişcare până când nu mi se spune ce s-a întâmplat!

Saltini făcu un gest cu capul spre uşă şi ceilalţi poliţişti ieşiră imediat.

- A fost atacată o fată.
- Rae? Sper că nu ea.
- Nu, domnule, nu aşa se numeşte, este o americancă blondă cu care ai fost văzut vorbind, la petrecere.
- Da, mi-amintesc, am refuzat-o la dans.
- Unii te-au văzut privind-o insistent.
- Da, semăna foarte mult cu o cunoştinţă a mea. Dar cred că i-am spus numai că nu dansez, nimic altceva.
- Descrierea atacatorului, făcută de fată, se potriveşte mult cu felul în care arăţi.

Capitolul 2

Doi ani trecuseră de la acest incident, iar Patrick încă mai avea coşmaruri. Nu în fiecare noapte ci doar atunci când era obosit şi încordat.

îşi aminti cum ofiţerul Saltini îl lăsase pe un subaltern să-l păzească pe când se îmbrăca. Patrick începuse să arunce pe el în mare grabă lucrurile, de fapt pusese ce-i căzuse mai întâi în mână, lenjerie curată, un tricou alb şi o pereche de jeanşi negri, fiind nevoit să se încalţe cu nişte pantofi sport căci Saltini îi luase sandalele cu care fusese pe plajă. El ceruse voie să se ducă la baie, şi i se permisese s-o facă, se spălase pe faţă, se pieptănase dar făcuse astea cu uşa deschisă, din ordinul lui Saltini.

- Chiar trebuie să te postezi aici, în faţa uşii? îl întrebase el.

- Ordinele trebuie respectate.

Patrick ştia că este nevinovat, dar cu toate astea fiind foarte încordat, începu să transpire exagerat de mult, să i se usuce gura, iar capul îi plesnea de întrebări. De ce dăduse fata descrierea lui? Ce se va întâmpla acum? Unde-l vor duce? Ce ar trebui să facă el?

- Să mergem, spuse ofiţerul cel tânăr şi-l înşfăcă de braţ, împingându-l apoi pe scări. îmi pare rău pentru dumneata, mai spuse el, fără însă a slăbi strânsoarea.

Patrick nu avea nevoie nici de mila şi nici de compasiunea acestuia dar nu spuse nimic. Nu era compasiune ceea ce citea în ochii ofiţerului. Era conştient că nu putea fi acuzat, aşa că nu înţelegea de ce era supus la un asemenea tratament.

îndreptându-se spre ieşirea din vilă, îşi aminti unde stătuse cu Rae, vorbind şi bând un pahar de Martini înainte de începerea petrecerii, într-una din încăperile vilei, o cameră imensă, cu pardoseală de marmură, şi multe picturi.

Acum, vila era plină de lume, dar invitaţii stăteau retraşi, fără să scoată o vorbă. Toţi întoarseră capul la ivirea lui şi el roşi, de parcă privirile lor îl făcuseră să se simtă vinovat. Atunci înţelese că toată lumea, fără nici o excepţie, considera că el o atacase pe fată.

Alex Holtner se afla în mijlocul invitaţilor săi, se îmbrăcase cu jachetă de parcă i-ar fi fost frig, era palid şi avea

un aspect jalnic comparat cu momentul în care se făcuseră prezentările. îl privi lung pe Patrick, cu ură chiar, apoi se ridică de pe scaunul pe care era aşezat şi vru să vină spre el pentru a-l lovi. Susan Jane Holtner se afla lângă soțul ei şi puse mâna pe umărul lui oprindu-l la timp. Din fericire, Patrick fu scutit de privirile acuzatoare ale invitaților căci după o secundă fu evacuat din încăpere. Era noapte, dar poliția aprinsese faruri puternice pentru a lumina locul ca ziua. Peste tot se vedeau maşini de poliție, iar ofițerii se mişcau de colo-colo absorbiți de ceea ce făceau. Dar când Patrick fu scos pe uşa vilei înlemniră toți. în trecere el o zări şi pe Rae; era albă la față, ochii îi ardeau. Fata îl văzu în ultimul moment şi deschise gura de parcă ar fi vrut să-i spună ceva. Oare şi ea îl considera vinovat? Ea îl cunoştea mai bine decât ceilalți!

Patrick îşi dori să poată vorbi cu ea, să-i explice că nu are nici un amestec în ceea ce s-a petrecut. Oare ea l-ar crede? Părea atât de şocată! Iar dacă Rae îl credea capabil să violeze o fată, şi el trebuia să se considere capabil de un astfel de gest. Simți undele de ură străbătând până la el dinspre cei prezenți.

După câțiva ani, când îşi amintea de cele întâmplate era la fel de dezorientat, şi avea aceeaşi impresie, că trăieşte un coşmar. Tot mai spera că dacă se va trezi lucrurile vor fi altfel. Pe atunci ştia că nu are de ales şi se lăsase dus de polițişti. Pe când maşina ieşea din curtea vilei un polițist din spatele lui îi

puse o mână puternică pe ceafă şi-i apăsă capul în jos.

- Paparazzi! îi explică el, iar Patrick, aflat sub influența celor petrecute, nici nu înțelese semnificația gestului. Apoi, pe măsură ce maşina înainta auzi şi văzu oameni furioşi care se repezeau spre ea lovind cu pumnii, împingând-o din ambele părți. Se aprindeau blitzuri, oamenii strigau la el şi proferau amenințări. în momentul acela maşina demară în viteză, Patrick fu şi el aruncat în față, iar polițistul din spatele lui îl apucă de gulerul cămăşii pentru a nu se lovi cu capul de parbriz. Era amețit, îl durea capul şi urechile îi zvâcneau. Drumul nu dură prea mult şi la coborâre fu întâmpinat de alți oameni care rosteau aceleaşi amenințări. Unul dintre polițişti îi puse o pătură pe cap şi-l conduse spre clădire.

Prima persoană pe care o văzu imediat ce îl duseră într-una din încăperile secției de poliție fu un medic.

Acesta îi ceru să se dezbrace şi-l examină atent. Lui Patrick i se păru că omul târâia microscopul pe trupul lui căci îi examină extrem de minuțios fiecare orificiu, fiecare por al pielii, fiecare fir de păr, îi luă probe de urină, de sânge, chiar şi de transpirație. îi luă probe de sub unghii, din gură, în timp ce Patrick suporta totul cu stoicism.

Când ajunse din nou în biroul locotenentului era şi mai supărat, dar începuse să gândească din nou coerent. Primul şoc trecuse: putea să lupte acum pentru viața lui.

- Vreau un avocat, ceru el. Am acest drept, nu-mi poate fi refuzat. Va trebui să fie vorbitor de limbă engleză, sau mai

bine m-aş adresa consulului, m-ar ajuta mai mult.

- Toate la timpul lor, domnule Ogilvie. Ai dreptul la asistenţă juridică dar aceasta este doar o audiere preliminară, nu eşti acuzat încă, aşa că va trebui să stabilim mai întâi dacă ai într-adevăr nevoie de avocat, sau îţi recunoşti vina de bunăvoie?

- Nici vorbă, n-am făcut nimic.

- Stai jos, domnule Ogilvie, zise locotentul, vrei nişte cafea?

Patrick încuviinţă.

- Cu zahăr, cu frişcă?

- Numai cu zahăr, zise Patrick, iar ofiţerul ridică receptorul dădu un ordin scurt, după care se lăsă în scaun şi luă un creion de pe biroul din faţa lui.

- Acest interviu va fi înregistrat... începu locotenentul. Participă...

Era vorba despre ceilalţi doi bărbaţi, îmbrăcaţi civil, pe care locotenentul îi prezentă. Patrick nu-şi mai amintea după ani, numele ci numai privirile lor urmărindu-l.

Patrick avea să petreacă trei ore în noaptea aceea, în acea încăpere, reluând subiectul de zeci de ori căci locotenentul era un individ foarte meticulos, obsedat de detalii. El reveni de câteva ori la începutul petrecerii când ceilalţi invitaţi remarcaseră că Patrick o fixa pe fată.

- De ce nu-ţi puteai lua ochii de la victimă, domnule Ogilvie? Mulţi martori au observat atitudinea dumitale, au

văzut că ai fixat-o toată seara. Ofițerul luă o foaie pe care era scris ceva. Am aici mărturiile celor care au observat că nu ți-ai luat ochii de la fată, foarte mult timp. De ce ai fixat-o insistent, domnule Ogilvie?

Era singurul punct în care Patrick se simțea puțin vinovat, neputând să ofere o explicație plauzibilă. De aceea era foarte stânjenit pentru că ofițerul insista asupra acestui lucru. Cu jumătate de glas, el zise:

- V-am spus, semăna mult cu o cunoştință.

Ofițerul îl privi cu ochii mijiți.

- Care cunoştință, cum se numeşte?

Patrick bâigui.

- O fată care mi-a fost cândva foarte apropiată.

- Domnişoara Laura Grainger?

Patrick simți vorbele lui ca pe un duş rece.

- Nu v-am spus numele ei, de unde-l ştiți? Rămase incapabil de a-i răspunde timp de câteva secunde. Cine v-a spus despre Laura?

Apoi îşi dădu seama, Rae le spusese. Oare ea îl văzuse privind-o insistent pe fată? Oare şi ea sesizase acea asemănare dintre fată şi Laura? El sesizase acea asemănare într-un mod foarte ciudat, acum i se părea că o are în fața ochilor chiar pe Laura, pentru ca în minutul următor orice asemănare să dispară la fel cum o mână care atinge brusc suprafața apei distruge uşor o imagine conturată, lăsând în urmă doar valuri mici.

Ce crezuse Rae când îl văzuse privind-o pe blondă? Ce crezuse ea când auzise mai apoi că fata fusese atacată? De asta vorbise ea poliției despre Laura? Oare Rae îl considera vinovat, credea că el o atacase pe fată pentru că semna cu Laura? Şi tocmai acum el se afla într-un maxim de instabilitate: acum, în mintea lui, cele două femei erau identice. Problema lui Patrick era

să evite să le mai asemene pe cele două femei, dar pe măsură ce acest interogatoriu îl uza şi-l obosea tot mai mult, asemănarea dintre cele două femei devenea o problemă tot mai mare. Erau amândouă palide, blonde, slabe, cu păr lung şi trupuri zvelte. Dansau în mintea lui ca două flăcări aprinse; se unduiau în fața ochilor lui pentru a-i adânci starea de confuzie, împiedicându-l să gândească limpede.

- Aşadar, erai distrus că te-a părăsit iubita, domnişoara Grainger, cu care erai logodit, repeta polițistul. Erai supărat, umilit. Orice bărbat ar fi, dacă i-ar sufla altul logodnica. Bănuiesc că ai fi vrut să le ucizi pe amândouă!

Patrick păli.

Nu, Laurei nu i-aş putea face rău, se gândi el, dar lui Kern, cu mare plăcere, l-aş ucide fără umbră de regret.

- La această petrecere ai văzut-o pe fata asta care îți amintea de femeia pe care o iubeşti, care te-a trădat. Ce-ai simțit atunci, domnule Ogilvie? De aceea ai fixat-o?

El crezuse la început că era chiar Laura. Pentru un moment crezuse că ea îl urmase în Italia şi venise să-i spună

că regretă ce-i făcuse, că-l iubea pe el, nu pe Kern.

Toate acestea trecură ca un flash prin mintea lui, dar când fata întorsese capul spre el, Patrick realizase că se înşelase. I se păruse că suferă o cădere de la mare înălţime atunci, de la cer la iad. îl privi pe ofiţer, fără a-l vedea.

- Martorii spun că aveai o expresie destul de ciudată, zise poliţistul, fără a-şi lua ochii de la Patrick. Apoi te-ai întors cu spatele spre ea, iar fata a venit la dumneata. Ce ţi-a spus atunci, domnule Ogilvie?

- M-a întrebat dacă vreau să dansez, zise Patrick absent, căci îi repetase asta de zeci de ori. Uneori, Patrick simţea nevoia să inventeze ceva nou doar pentru a întrerupe monotonia, dar nu era destul de nebun s-o facă, nu încă. O dată ce ar fi făcut-o era pierdut.

- Asta este tot ce ţi-a spus?

- Martorii au declarat că mi-ar fi spus mai multe?

- Domnule Ogilvie, trebuie să insist pe detalii; aşadar, domnişoara Cabot a venit la dumneata...

- Cabot? Era prima oară când se menţiona numele fetei. Aşa se numeşte?

Ofiţerul aşteptă, pândindu-l cu răbdarea unui pescar, căruia îi muşcă prada.

- Antonia Cabot, spuse locotenentul, iar în mintea lui Patrick se făcură nişte legături ciudate, de parcă ar

mai fi auzit numele acesta: şi poate îl auzise de la Rae sau de

la Holtneri care vorbiseră despre nepoata lor, studentă la arte, recent întoarsă de la Florenţa.

- Antonia Cabot, zise el înfiorându-se. Fata avea un nume frumos şi era chiar atrăgătoare.

- Da, este o fată frumoasă, tânără, blondă, oricine o doreşte...

Patrick şi-o aminti cum o văzuse prima dată, dansând cu un alt bărbat, cu trupul ei senzual şi cum fata îi zâmbise, apoi venise la el, făcându-i o invitaţie în mod inconştient. Iar el fusese furios pentru că semăna cu Laura, dar nu era Laura, şi din cauza asta...

înghiţi în sec, simţindu-se rău, iar trupul i se acoperi de o transpiraţie rece.

- Atunci ai dorit-o, domnule Ogilvie.

Patrick ar fi vrut să strige:

- Da! Pentru că era adevărat. Da, o dorise. Se uitase la acel trup frumos, la faţa aceea delicată, o dorise dar ea nu era Laura, iar pe el nu-l interesa o aventură de o noapte cu o fată necunoscută, numai pentru că ea semăna cu Laura, pentru că el o iubea pe Laura, aşa că-i întorsese spatele. Dar de ce afirmase fata că bărbatul care o atacase era el? Oare chiar aşa spusese ea? Minţise intenţionat sau fusese derutată?

- De ce nu-mi spuneţi ce s-a întâmplat? îmi tot puneţi întrebări, dar nu răspundeţi la ale mele. Fata a fost atacată la petrecere? în grădină? în casă? N-a văzut nimeni nimic? Trebuie să fi văzut cineva ceva, erau atâţia oameni.

- Te-au văzut pe dumneata, domnule Ogilvie, începu locotenentul, te-au văzut îndreptându-te spre grădină, apoi spre plajă. Fata te-a văzut plecând şi i s-a părut că eşti foarte nefericit şi supărat, iar unchiul ei i-a spus că ai fost părăsit de iubită. Fata a venit după dumneata pe plajă, să-ți vorbească, să te consoleze, presupun. A văzut urma paşilor dumitale pe nisip şi i-a urmat, încercând să păşească exact pe aceleaşi urme, a fost un joc bănuiesc. De fapt, este foarte tânără. Cineva i-a sărit în spate, dintr-o barcă aflată pe mal, probabil, ea n-a văzut mare lucru la lumina lunii, era un individ cu păr castaniu, tricou, jeanşi. A crezut că vrei să faci o glumă şi a început să râdă.

- Nu eram eu, n-am văzut-o pe plajă!

Locotenentul îl privi insistent un moment, după care continuă:

- A fost lovită în cap, a leşinat, nu-şi aminteşte cât timp a stat aşa, dar când şi-a revenit gura îi era lipită cu bandă adezivă, ochii la fel, apoi atacatorul i-a vorbit în engleză, susține ea. Avea accent englezesc. Era vocea dumitale, domnule.

- Eu i-am adresat o singură propoziție şi asta de față cu toată lumea! De unde ştie ea că a vorbit cu mine pe plajă?
- Ai fost pe plajă, domnule Ogilvie?
- Da, dar...
- Hainele îți sunt ude cu apă sărată şi pline de nisip, domnule.

- Am stat destul de mult pe plajă, dar n-am văzut-o pe fată şi cu atât mai mult, n-am atacat-o!

- Mai spune-mi o dată, domnule, de ce te-ai dus pe plajă? Patrick simţi că va exploda în curând.

- Sunt foarte obosit, am nevoie de mult somn şi odihnă, spuse el. Nu mă puteţi ţine aici la nesfârşit punându-mi aceleaşi întrebări enervante la care am mai răspuns. Insist să fiu lăsat să-i telefonez consulului britanic, sau să pot consulta un avocat.

- Am luat legătura cu un avocat în numele dumi- tale. Va sosi curând, zise locotenentul. Iar consulul te va primi dimineaţa. Dar numai după confruntare.

Patrick îngheţă.

- Confruntare?

- Domnişoara Cabot este în spital deocamdată, dar poate face identificarea mâine.

Patrick îl văzu pe avocat, un italian mic, slab, negricios, cu ochii roşii, furios pentru că fusese trezit din somn la miezul nopţii, mai ales că avea gripă în timpul verii, ceea ce îl făcea să strănute încontinuu şi să-şi şteargă nasul.

- N-am aflat veşti bune de la fată, domnule Ogilvie, te poate identifica imediat după timbrul vocii, la fel o pot face şi alţi martori, iar dumneata însuţi ai declarat că ai fost pe plajă la ora aceea. Nimeni din cei de la petrecere n-a mai coborât pe plajă. Toţi au alibiuri. Iar dumneata te-ai despărţit de curând de logodnică, ceea ce face ca poliţia să fie circumspectă în

privința dumitale.

- N-am atacat-o pe fată!

- Desigur, zise avocatul cu un zâmbet formal. După confruntare, vor urma testele făcute dumitale şi fetei, iar rezultatele vor veni după vreo două zile abia. Problema este că... atacatorul s-a speriat înainte de a o viola pe fată. Se pare că a auzit voci ale unora care se îndreptau spre ei şi a fugit, apoi fata şi-a smuls banda adezivă de la gură şi s-a târât până la mare.

- De ce naiba a făcut asta?

Avocatul îl privi dispreţuitor.

- Este un comportament obişnuit în asemenea cazuri. S-a simţit pângărită, a vrut să scape de orice

urmă a atingerilor acelui individ, iar marea era foarte aproape. Ea spune chiar că a înotat puţin. Poate că a vrut să se şi sinucidă, cine ştie? Poliţia n-a spus-o, dar cred că asta a avut ea în minte.

Patrick îşi sprijini capul în palme, simţind că-şi pierde speranţa.

- Dumnezeule, în ce am intrat!

Avocatul continuă:

- Din nefericire, ea a şters, practic, toate urmele care îţi erau de folos, căci se putea dovedi sau nu vinovăţia dumitale, altfel lucrurile se complică şi misiunea noastră devine una aproape imposibilă.

- Deci să nu mai trag speranţă? întrebă Patrick, dar

avocatul clătină din cap.

- N-am spus asta, dar ar fi bine dacă nu te-ar alege la acea identificare.

- O va face cu siguranță, spuse Patrick abătut.

- Fii atent, domnule, asta sună a confesiune.

- Nu mă interesează cum sună, vreau numai să se ştie că nu sunt vinovat. Dar poate ea crede că eu am atacat-o. V-am spus ce s-a întâmplat la petrecere, n-am vrut să dansez cu ea, i-am întors spatele şi am plecat. De aceea cred că mă va alege, poate a revoltat-o refuzul meu.

Avocatul părea şocat.

- Vrei să spui că a mințit poliția? Că te-a acuzat intenționat, pentru că ai refuzat-o? Este greu de crezut, domnule Ogilvie, şi cred că nici poliția nu-ți va da crezare.

- Femeile fac uneori lucruri greu de crezut, zise Patrick cu amărăciune în glas. Nu poți avea încredere în ele. Mă va alege, vei vedea.

Şi fata l-a ales.

Patrick se afla în rând cu alți bărbați de aceeaşi statură, greutate, culoare a părului, care priveau înainte. Probabil fata îi privise la început din spatele unui geam, după care ea apăru în încăpere însoțită de doi polițişti.

Patrick privi înainte aşa cum i se ceruse. Fata îi examină pe fiecare în parte. Inima lui Patrick începu să bată tot mai tare pe măsură ce fata se apropia de el.

Era îngrozitor de palidă, părul îi era strâns la spate, avea

ochelari de soare care-i ascundeau ochii. Dar când văzu urmele de violență, pe care se presupunea că i le provocase chiar el, Patrick înlemni. Avea urme violete pe pomeții obrajilor, la ochi, gura îi fusese puternic lovită, era muşcată de gât.

Se lăsă tăcere. Polițiştii îl priveau pe Patrick. Şi ea îl privea prin ochelarii de soare. în momentul acela, fata

îi puse o mână care tremura vizibil pe umăr, după care se întoarse atât de brusc încât era să-şi piardă echilibrul. Un polițist o ajută să părăsească încăperea.

- N-am făcut-o eu! strigă Patrick după ea. Dar fu înşfăcat cu brutalitate şi dus într-o celulă, până când locotenentul va avea timp să reia interogatoriul.

Patrick petrecu o zi în acea celulă, indignat şi descumpănit. Spre seară, când se simțea epuizat, fu chemat la interogatoriu. Dar nici nu începu bine cu întrebările, după recunoaşterea lui de către fată, că locotenentul fu chemat la telefon de unde se întoarse foarte şocat.

- Domnule Ogilvie, zise el, după ce trase aer în piept, trebuie să-ți prezint sincere regrete şi scuze pentru ceea ce s-a întâmplat, vei fi pus imediat în libertate.

Patrick îl privi uluit, dar din cauza stării avansate de oboseală i se păru că nu înțelege.

- Ce tot spuneți? întrebă el, căci nu putea să creadă că era adevărat.

- Eşti liber, domnule, repetă locotenentul. Cel care a

atacat-o pe fată a fost prins, este la San Remo, a mai violat o fată noaptea trecută, şi la interogatoriu a mărturisit că a încercat s-o violeze

şi pe domnişoara Cabot. La percheziția camerei de hotel s-au găsit inelul domnişoarei Cabot şi un obiect de lenjerie intimă. Nu încape îndoială, el este autorul.

Patrick rămase înmărmurit.

- Era englez?

Locotenentul înclină din cap.

- Cred că seamănă cu dumneata întrucâtva. Altfel fata nu vă putea confunda. Probabil că are aceeaşi înălțime, greutate, culoarea părului.

Patrick nu putea să creadă. El persista în ideea că fata îl alesese la identificare pentru a se răzbuna că fusese refuzată.

- Vă vom conduce înapoi la vilă, şi vă cerem încă o dată scuze, zise locotenentul.

Patrick refuză.

- Pot părăsi Italia? Aş vrea să mă întorc imediat la Nisa, nu vreau să mă mai întorc la vila Holtner. Nu vreau să-i mai văd pe oamenii aceia. Dacă veți mai avea nevoie de mine pentru probe suplimentare vă stau la dispoziție.

O maşină de poliție îl duse pe Patrick peste graniță în noaptea aceea, la hotelul de la Nisa. Mai stătu acolo câteva zile singur, dormind sau plimbându-se, obsedat de evenimentele prin care trecuse.

Nu-l mai chemară niciodată să dea declarații. Patrick citi în ziarele italieneşti despre acest caz şi află că violatorul fusese condamnat. Antonia Cabot era doar una dintre victimele lui.

Rae veni să-l vadă la Nisa, după câteva zile. Sunase mai întâi când el se afla pe plajă şi-i lăsase mesaj că va veni. El o aşteptă.

Se plimbară pe străzile oraşului vechi, cu case medievale, străzile pardosite cu marmoră cu florile de geranium care curgeau din ghivecele suspendate, cu obloane vechi pe care vopseaua se cam scorojise.

- Nici nu ştiu ce să spun, a fost înfiorător, cred că ai trecut printr-un coşmar, spuse Rae, aruncându-i o privire piezişă.

- Da, zise Patrick, cu o mină lugubră, fără a schița un zâmbet.

- M-au interogat vreo câteva ore, zise Rae.

Patrick îşi închipuise asta, căci locotenentul acela nu putea avea atâtea informații de la altcineva. Numai ea ştia foarte multe despre Laura şi dis-

perarea lui, despre condiția lui mentală, ca şi despre motivele pentru care ar fi atacat-o pe fată.

Rae îl privi neliniştită, apoi îndrăzni.

- O, Patrick, îmi pare foarte rău. De fapt, nu mi-am închipuit nici un moment că tu ai fi autorul. Te cunosc prea bine pentru a-mi închipui asta! Dar ei păreau atât de convinşi că tu ai... au spus că ai fost identificat ca fiind autorul, iar eu

ştiam că tu eşti învrăjbit împotriva femeilor după gestul Laurei, încât n-am ştiut ce să mai cred...

- Ce vrei să spun acum, Rae? Că te înţeleg? Că te iert pentru că m-ai crezut capabil să violez o fată?

- N-am crezut asta nici un moment, Patrick!

Patrick se întoarse spre ea şi o privi în ochi.

- Ba da, Rae! Ti-am văzut faţa când mă duceau. Fata m-a identificat, numai Dumnezeu ştie din ce motive, pe mine. Iar tu ai luat-o drept bună, deşi mă cunoşti de ceva timp, Rae, şi ai dat poliţiei tot felul de amănunte, ca să-i convingi că aveam motivele mele s-o fac. Dacă n-aş fi avut noroc, şi acum m-aş fi aflat în închisoare, aşteptând să fiu judecat. Dacă te aştepţi să spun că te iert, nu-ţi face iluzii.

Fata îşi muşcă buzele, palidă.

- Ştiu cum te simţi...

- Nu cred că ştii, Rae! Acum o lună mă mai consideram cel mai fericit bărbat, mă pregăteam să mă însor cu fata iubită, îmi plăcea munca mea, aveam prieteni care credeam că mă plac. Iar deodată totul s-a terminat, m-am trezit într-o maşină a poliţiei, logodnica mă părăsise, prietenii la fel. Nu cred că înţelegi ce am simţit.

Rae îl privi lung.

- Vei trece peste asta. Munca te va ajuta să depăşeşti momentul. Poate ar fi bine să te apuci de ilustraţiile la noul set de cărţi.

- Nu, zise el hotărât, nu mai lucrez cu tine.

- Nu lua decizii pripite, Patrick. După ce va trece şocul, vei gândi altfel. Rae mai încerca încă să-i sugereze ce şi cum trebuia să gândească.

- Nu, Rae, sunt hotărât.

Fata roşi şi se enervă.

- Nu poți renunța unilateral la contract, Patrick! Editorii nu te vor lăsa s-o faci.

- Şi dacă aş fi fost închis pentru tentativă de viol, ai mai fi vrut să-ți fac ilustrațiile la cărți, Rae? S-ar mai fi pus problema contractului? Sau ai fi apelat tu la un avocat pentru a găsi o cale de renunțare unilaterală la contract?

Rae îl privea fără a-i răspunde. Nu mai era nevoie s-o facă, ştiau amândoi ce se întâmpla dacă ar fi fost condamnat.

- Rămas bun, Rae.

Patrick se întoarse şi porni înapoi pe străzile întortocheate ale oraşului, spre Baie des Anges. Nu ştia ce va face. Nu vedea nimic interesant în viitor, fără slujbă, fără Laura, fără a avea o idee clară despre ceea ce voia să facă. Nu ştia decât că este furios, pe toată lumea, pe Laura, pe Rae, pe soartă, dar cel mai tare pe fata aceea, Antonia Cabot.

Spera să nu mai trebuiască s-o vadă vreodată, căci n-ar mai fi fost stăpân pe faptele sale. Se gândi apoi că, indiferent ce motive ar fi avut fata, şi ea suferise destul.

Această stare de mânie nu dispăru nici în următorii doi ani, alimentată fiind de coşmarurile lui, de convingerea că ființa umană era ceva foarte fragil şi uşor de distrus.

Trăi din economiile pe care le avea, studie artele la Roma un an, apoi se mută la Florența pentru a continua acolo, trăind din expediente, mâncând doar pâine, brânză şi fructe, bând vin ieftin şi câştigând câte ceva la sfârşit de săptămână ca barman sau pictând portrete ale turiştilor. Unul dintre tutorii săi îi oferea slujbe vara, la Veneția, era curier într-o companie internațională de transport, sau ghid, le procura turiştilor pliante şi vederi, cadouri pentru cei de acasă.

Şi, într-o zi, înainte de terminarea verii şi reînceperea cursurilor, se afla pe un vaporaş care traversa Canal Grande, de la piața St. Marco la Accademia, unde voia să stea puțin să admire portretul lui Bellini, artistul asupra căruia se concentra în acea săptămână. Voia să facă nişte schițe ale lui Bellini şi ale Madonnei cu Pruncul.

Nu era prea multă lume care aştepta vaporaşul şi poate tocmai de aceea o zări imediat pe Antonia Cabot. Era ea fără îndoială, cu toate că se schimbase mult. Nu mai părea atât de tânără. Era îmbrăcată destul de simplu, într-o rochie albastră şi o jachetă. îşi tunsese părul foarte scurt, slăbise mult şi părea foarte palidă. Fata privea imaginile palatului şi ale bisericilor care se reflectau în apă. Deodată ea ridică ochii şi întâlni privirea lui Patrick. El văzu cum figura fetei păleşte şi un tremur nervos îi apare în colțul gurii. Se întoarse brusc şi dispăru pe o stradă. Patrick trebui să aştepte ca vaporaşul să tragă la mal pentru a sări şi porni în căutarea ei.

Capitolul 3

Pentru un moment, Antonia Cabot avu impresia că a pierdut contactul cu realitatea. Se uita în apa canalului, când văzu imaginea care îi apărea şi acum în cele mai oribile coşmaruri. Mult timp nici ea nu dormise noaptea. Se ridica în capul oaselor în toiul nopții, cu ochii grei, palidă, pentru a evita să mai viseze din nou acea figură. Chiar şi după doi ani se mai trezea în miezul nopții şi nici atunci când era trează nu se simțea în siguranță.

Privi înmărmurită la imaginea acelui chip reflectat în apă, aşteptând ca aceasta să dispară, lucru care însă nu se întâmplă. Ba din contră, se contură mai precis, se apropie. Antonia trase aer în piept. Nu era o închipuire, bărbatul acela se afla foarte aproape de ea.

Nu uitase nici un amănunt al figurii lui: părul castaniu pieptănat pe spate, ochii albaştri, reci şi sprâncenele mereu încruntate... Fugi până acasă ca un animal hăituit, făcând să se întoarcă după ea capetele oamenilor care o priveau ciudat. Nu prea vedeai pe cineva fugind prin Veneția. Turiştii zăboveau îndelung admirând, comentând, iar localnicii abia se mişcau din cauza căldurii. Antonia fugi ca o disperată, pe străzile întortocheate, străbătând alei, traversând poduri.

Era uşor să te pierzi în Veneția; toate străduțele dădeau spre canale. Dar ea cunoştea locurile. Fugea dar era foarte atentă să audă dacă venea cineva după ea. Sunetele făcute de tocurile pantofilor ei erau amplificate de pereții înalți, şi de

apă; puteai auzi şi o şoaptă, într-o zi liniştită. Din primele minute auzi zgomotul făcut de paşii care o urmăreau pe podul Rio San Vio şi făcu tot posibilul să-şi piardă urma. După ce ajunse la Accademia se mai linişti căci simți că n-o mai urmărea nimeni. Dar nu slăbi ritmul, voia să fie sigură că nu venea nimeni în urma ei. Mai străbătu câteva străzi apoi se opri, cu corpul tremurând, ud de transpirație, cu inima bătând puternic, traversă piața care se afla foarte aproape de casa ei, uşurată că nu mai trebuia să fugă, dar nu mai auzi nimic care s-o îngrijoreze. îşi pierduse urma. Cu paşi şovăitori, ea tra-

versă piața, scoase cheia din buzunar, descuie poarta şi după ce intră se lipi de un perete înalt de piatră. Nu se mişca nimic aici, cu excepția unor păsări, a foşnetului frunzelor, a unei fântâni care susura încet în mijlocul unei alei. După ce-şi trase sufletul se aşeză pe marginea fântânii din curtea casei şi închise ochii.

Bărbatul se schimbase mult: arăta cu totul altfel, dar ea îl putea recunoaşte oricum şi oriunde. Oare ce făcea el la Veneția? Antonia îşi trecu palmele peste față, apoi prin părul blond. Venise la Veneția pentru o singură zi, sau stătea aici? Oare avea să-l mai întâlnească?

Numai Dumnezeu ştia că n-ar fi suportat să-l mai vadă. Timp de doi ani trăise cu teama că-l va întâlni, va da peste el unde nu se aştepta, poate pe stradă, într-un restaurant sau o galerie de artă. Lumea modernă este destul de mică; dai peste

cunoştinţe acolo unde te aştepţi mai puţin. Un prieten al ei plecase tocmai în Orient pentru ca să nu se întâlnească cu nimeni şi dăduse, la zeci de mile distanţă, peste prima lui iubită, de care nu se despărţise în termeni tocmai amicali.

Rămasă cu privirile aţintite asupra apei din fântână pe care pluteau flori mari de nufăr, Antoniei i se păru că vede figura lui oglindită în apă şi, închise ochii gemând.

Disperată, îşi scoase ochelarii, se aplecă, apoi atinse suprafaţa apei cu faţa pentru a se răcori şi a scăpa de acel chip care o obseda. După ce se răcori căută în buzunar o batistă, dar tocmai atunci auzi cum scârţâie poarta. Se întoarse cu apa încă şiroindu-i pe gene şi-l văzu. Inima începu să-i bată tare de parcă ar fi vrut să-i spargă pieptul, nu putea respira, nu se putea mişca. Uitase să încuie poarta când intrase. Nu putea să creadă că fusese atât de nesăbuită! îl privi cu ochii ieşiţi din orbite. El intră, închise poarta, apoi veni spre ea. Tremurând, cu toată căldura de afară, ea deschise gura să strige după ajutor, moment în care bărbatul ajunse la ea din câţiva paşi şi-i puse o mână la gură înainte ca ea să poată articula vreun sunet. Patrick o privi cu ochii lui albaştri care o ademeniseră cu mult timp în urmă.

- Nu-ţi fac nici un rău, îi spuse el, printre dinţi, iar ea nu-l crezu. Te rog să nu ţipi, n-am chef să fiu arestat din nou din cauza ta. O dată mi-a ajuns!

Fata îl privi cu ochii ei albaştri, care păreau enormi acum, încercând să vadă care îi erau intenţiile.

Bărbatul stătea în fața ei, cu genunchii lipiți de ai ei, iar una din palmele lui era apăsată pe buzele ei. Simți chiar şi gustul sărat al palmei lui care-i acoperise gura.

- Şi nu mă mai privi aşa! Arăt eu a bărbat care să violeze o femeie? Am fost furios pe tine acum doi ani, dar acum, gata, mi-a trecut. Nu te paşte nici un pericol din partea mea. Promite-mi că n-o să țipi şi-ți voi da drumul. înclină capul pentru a confirma că nu vei
țipa.

Antonia se sufoca, dădu din cap pentru a fi eliberată.

Patrick îi eliberă gura dar nu dintr-o dată şi simți cum inima Antoniei bate ca a unui porumbel speriat.

- Cred că ai fost furios pe mine pentru ce am declarat la poliție.

Patrick o privi furios.

- Da, pentru că nu le-ai oferit o descriere a atacatorului, le-ai dat exact semnalmentele mele. De fapt, m-ai acuzat în mod direct! Duritatea vocii lui era greu de îndurat. Ea nu putea respira, se simțea rece ca gheața iar grădina din fața ei începea să dispară. Patrick îi dădu drumul şi în acel moment fata căzu ca o frunză. El o ridică şocat de reacția ei, speriindu-se şi mai tare când văzu cât de uşoară era. Doamne, fata asta nu mănâncă deloc? O aşeză lângă fântână pe o bancă, udă batista cu apă, apoi îngenunche la capul ei şi-i puse batista pe frunte. După câteva clipe genele ei fluturară uşor şi deschise ochii.

- Ai leşinat, zise Patrick, nu te teme de mine, Antonia.

Ea încercă să se ridice şi el o ajută simţind-o foarte încordată.

- Nu te teme de mine, Antonia, nu eu te-am atacat, sau cumva nu eşti încă convinsă de acest lucru?

- Nu mă tem, zise fata şi obrajii i se colorară puţin. Dar ea minţea, se temea de el chiar dacă nu el o atacase. Era speriată, de el, de ea însăşi, greu de spus.

Teama asta permanentă îi schimbase viaţa introducând-o într-un tipar cu totul nou pe care ea nu avea încă puterea de a-l modifica.

- Dar tu chiar ai crezut că eu te-am atacat? Ce Dumnezeu te-a făcut să crezi asta?

Fata murmură:

- Era întuneric acolo pe plajă, iar el avea părul ca al tău, vorbea engleza cu accent şi am crezut că... Fata se opri, respirând adânc.

- Ai crezut? insistă el încruntându-se.

Privirile li se întâlniră: ochii ei mari de culoarea cerului, cu genele încă ude, se confruntară cu ochii lui de culoarea mării pe timp de furtună.

Fata oftă.

- Când am vorbit cu tine, la petrecere erai foarte supărat, mă priveai de parcă mă urai deşi nici măcar nu-mi ştiai numele.

- Şi m-ai acuzat numai pentru că ai crezut că eu aş fi fost? repetă Patrick încruntându-se.

- Când ți-am adresat acea invitație la dans am făcut-o pentru că păreai foarte supărat, m-ai privit de parcă nu m-ai fi auzit deşi eu nu voiam decât să te fac să-ți uiți durerea.

El oftă, frecându-şi ceafa foarte încordată.

- Când am vorbit cu tine la petrecere, eram într-o dispoziție foarte proastă.

- Ştiu, unchiul meu a văzut ce s-a întâmplat şi mi-a spus să nu dau vina pe tine pentru că erai supărat din cauza ruperii logodnei cu o fată pe nume Laura. Tocmai de aceea când te-am văzut ducându-te spre plajă te-am urmărit, mă mâhnise atitudinea ta, voiam să te consolez cumva. Eram îngrijorată din cauza ta. Şi atunci... mi-a venit ideea că aş putea să te fac s-o uiți.Tocmai de aceea nu m-am putut gândi la altcineva în momentul în care am fost atacată.

- M-ai făcut să trec prin nişte zile de iad, ştii?

- Nici mie nu mi-a mers tocmai bine, zise Antonia.

Patrick roşi şi el de parcă fata l-ar fi pălmuit.

- Da, bănuiesc că nu ți-a fost prea bine, murmură el. îmi pare rău, dar nu ştiu de ce mă mai afectează acel incident şi acum. Sunt conştient că ar fi trebuit

să-l dau uitării, dar se pare că m-a lovit într-un moment foarte nepotrivit şi am exagerat. Tocmai încercam să-mi revin după un şoc, când m-a lovit un altul. Patrick îşi trecu o mână

prin păr. Ştii ce, Antonia? Este foarte cald şi am alergat cam mult după tine, simt nevoia să mă aşez undeva.Te deranjează? Patrick făcu un gest spre locul de lângă ea, iar Antonia ezită, muşcându-şi buzele.

- Da, se pare că astea au fost faptele, zise fata. Mi-am cerut şi scuze. Cred că nu mai gândeam limpede când am dat declaraţia la poliţie. Bănuiesc că ai suferit mult, dar a trecut, a fost acum doi ani. Nu poţi da uitării acel incident nefericit?

- Tu l-ai dat? o întrebă Patrick, nervos de data asta.

Ea nu-i răspunse, nici nu trebuia s-o facă. Patrick se aşeză lângă ea, şi-şi întinse picioarele iar fata deveni dureros de conştientă de prezenţa lui. O izbea şi acum aceeaşi stranie asemănare, timbrul vocii lui, felul în care era pieptănat, mişcările trupului lui. Antonia oscila ca un pendul, între atracţie şi repulsie.

- Să vorbim despre altceva, propuse el. Ce faci aici, la Veneţia? Mai studiezi încă?

O smochină căzu tocmai atunci din pomul de deasupra lor, iar Antonia rămase cu ochii aţintiţi asupra scoarţei copacului pe care-şi propusese încă de când

sosise aici să-l picteze. Dar nu-l va picta niciodată, căci nu va suporta să se uite la el, amintindu-i întotdeauna de Patrick.

- Nu, şopti ea. Am plecat acasă imediat ce m-a eliberat poliţia, am renunţat la cursul pe care-l urmam la Florenţa, şi m-am întors în Statele Unite. Am lucrat acolo pentru tatăl meu, am făcut nişte cercetări pentru o carte la care lucrează

de mult timp. Este istoric de artă, George Cabot, cred că ai auzit de el?

- George Cabot, sigur că da, zise el întrebându-se dacă fata era mândră de tatăl ei. Auzise de numele acesta dar nu citise nimic scris de el, pentru că nu prea citea cărți de istoria artei. El se oprise asupra Renaşterii italiene. Trăiesc ambii tăi părinți, Antonia?

- Da, zise ea.

în lunile în care lucrase pentru tatăl ei, îl văzuse mai mult decât înainte, dar nu putea spune că-l cunoscuse mai bine. Taciturn, George Cabot trăia şi respira pentru munca lui şi nu-i mai rămânea timp pentru soția sau fiica lui. Era prea retras, obsedat de viața lui interioară, chiar dacă încerca pe moment să fie bun, înțelegător, dar asta nu dura prea mult şi el revenea la activitatea lui preferată.

Mama ei, Annette Cabot, era la fel de ocupată şi absentă. N-o interesa decât viața socială, se ocupa de acte de caritate, făcea parte din diferite comisii, lua masa cu persoane influente.

Deşi trăiau, părinții Antoniei erau separați de ea printr-o barieră: indiferența.

Privind-o, Patrick se întrebă ce o făcea să pară atât de tristă. Felul în care se cunoscuseră, trauma care urmase pentru amândoi, toate astea alcătuiseră o legătură între ei. Se gândise mult la ea în ultimii doi ani, curios să afle ceva despre ea. Părea atât de fragilă, cu părul tuns băiețeşte, cu

ochii ei trişti. Dorea mult s-o atingă dar ar fi fost o nebunie. Asta nu era o fată pe care să poţi risca s-o atingi. Era ca o pasăre captivă, gata să se arunce în nefiinţă în orice moment. încet, pe un ton obişnuit, el o întrebă:

- Cu care dintre părinţi semeni?

- Cu nici unul, zise ea, dar nu era aşa, ea luase câte ceva de la fiecare. Culoarea tenului şi a părului le moştenise de la mama sa. Annette Cabot era o femeie frumoasă, elegantă, cu ochi albaştri, puţin cam rece. De la tatăl ei moştenise talentul artistic şi timiditatea.

Fusese trimisă la şcoală foarte devreme şi-şi petrecuse tot acolo vacanţele, fusese la schi iarna, iar apoi la optsprezece ani plecase în Italia să studieze arta.

Toţi prietenii ei îi spuneau că se putea considera norocoasă, singură în Italia, cu toate şansele de a se distra de minune.

Părinţii ei nu fuseseră niciodată răi cu ea; din contră, erau buni şi generoşi, aveau grijă de toate nevoile ei, dar Antonia simţea că nu este iubită. Soţii Cabot au încercat în zadar să construiască o punte între ei şi fiica lor după întoarcerea acesteia din Italia, după evenimentele neplăcute care o marcaseră, dar era deja prea târziu, Antonia nu-i mai dorea. Se retrăsese, în tăcere, aşa cum era ea, slabă, palidă, şi pusese între ea şi lume o barieră pe care nimeni n-o putea trece, iar părinţii ei, conştienţi că au eşuat, se reîntorseseră la vieţile lor.

Antonia rămăsese singură cu spaimele care o urmăreau zi

şi noapte. Nu mai mânca, ajunsese o umbră.

Atunci venise Alex, fratele mamei ei, care după ce o văzu, îi spusese îngrozit:

- Nu poţi continua astfel, Antonia, arăţi ca un copil de doisprezece ani. Şi uite cum te îmbraci! Dumnezeule, ce vrei să faci cu tine? Te-ai reîntors la copilărie de parcă ai vrea să pretinzi că acel incident stupid nici n-a existat! Ai mâinile şi picioarele ca nişte beţe, eşti anorexică. Dacă părinţii tăi ar fi interesaţi de

soarta ta ar trebui să vadă ce se petrece cu tine. Trebuie să te reîntorci în Italia, să te confrunţi cu realitatea, aşa cum este ea.

- Nu pot! strigase ea, cu chipul pământiu, dar unchiul Alex nu se dăduse bătut.

El nu-i acceptase refuzul şi o dusese înapoi la Florenţa, pentru ca să-şi reia studiile. Părinţii ei fuseseră de acord, numai s-o vadă plecată de acolo mai repede. Dacă n-o mai vedeau zilnic nu-şi mai făceau probleme pentru ea, nu se mai simţeau vinovaţi.

Dar pe ea o impresionase reacţia pe care unchiul Alex o avusese la vederea ei, o făcuse să simtă că-i pasă cuiva de ea.

- Ce te-a făcut să te simţi astfel? întrebă Patrick.

- Nimic, sau poate... nu, nu ştiu să-ţi răspund la întrebare.

El ştia că fata minte şi o urmări cu ochii lui albaştri, cu gene lungi. Ar fi vrut să ştie ce gândeşte, dar se gândi că poate nu i-ar plăcea ce-ar afla. Ceva teribil trebuie să i se fi

întâmplat acestei fete pentru a o aduce în starea de acum.

- Aşadar, când te-ai întors în Italia?

- Unchiul Alex şi Susan Jane au închiriat un apartament la Florența pentru şase luni, iar eu am stat cu ei şi mi-am terminat studiile.

Ei o făcuseră să se ducă din nou la cursuri, să mănânce, umpluseră apartamentul cu veselia prietenilor; asta până când consideraseră că Antonia s-a pus pe picioare. Nimeni din Florența nu ştia ce i se întâmplase şi asta îi uşurase viața într-un fel.

- îi iubesc mult, s-au purtat cu mine mai bine decât părinții mei.

Patrick îşi aminti figura lui Alex Holtner şi-şi spuse că dacă acesta ar fi putut l-ar fi strâns cu ambele mâini de gât, atunci la Bordighera. Da, Alex Holtner îşi iubea nepoata.

- Locuiesc tot la Bordighera?

- Nu, au vândut vila aceea şi au cumpărat un apartament la Monte Carlo. Dar asta pentru moment, căci ei nu stau prea mult într-un loc. Unchiul Alex a lucrat şi aici în timpul verii, el a închiriat casa asta.

Patrick avu pentru prima oară răgazul să studieze casa în grădina căreia se aflau. Se gândi la cămăruța amărâtă în care locuia el, aflată pe undeva pe lângă Cannareggio, şi care mirosea permanent a mâncare de la ceea ce găteau vecinii.

- Se pare că unchiul tău are mulți bani, este o casă frumoasă. Este aici, acum?

Ea ezită, genele îi acoperiră ochii, era pe jumătate tentată să mintă, dar nu-i spuse că Susan şi Alex se

aflau la Londra unde el avea o întâlnire cu agentul lui. O invitaseră şi pe ea dar preferase să rămână acasă câteva zile, să fie singură.

- Ultima oară când l-am văzut pe Alex, arăta de parcă ar fi vrut să mă strângă de gât.

Fata îşi muşcă buzele.

- Alex a fost furios, zise ea, iar de atunci şi-a dorit să aibă ocazia de a-şi cere scuze de la tine, dar ai plecat fără să mai treci pe la vilă.

- Eram şi eu destul de zdruncinat după acel episod. Nu mai simţeam nevoia să dau ochii cu unchiul tău, n-aveam chef de scuze.

Antonia îl privi cu o lucire ciudată în ochii ei mari.

- Ai renunţat la contractul cu Rae Dunhill? De ce ai făcut-o, Patrick? Rae n-a avut nici o vină!

Patrick oftă.

- Este adevărat şi am regretat pasul acela, mult timp după ce l-am făcut. Mi-a plăcut Rae, mi-a plăcut să lucrez cu ea, dar n-am putut s-o iert pentru că m-a considerat vinovat. Nu poţi trece peste astfel de lucruri.

- Da, zise ea, poate după ce va mai trece timp... Amândoi se priviră un moment în tăcere, în acea grădină minunată.

Patrick se uită în jur.

Acest district al Veneției în care se găseau se numea Dorsoduro, era ridicat pe sol argilos, cu un labirint de străzi mici care unduiau ca nişte şerpi, pline de case mărunte, ridicate cu mult timp în urmă pentru muncitori, unde mai apoi fuseseră cazați englezii în perioada în care în Veneția se alcătuise o adevărată colonie. Această zonă se întindea între Accademia şi biserica Santa Maria della Salute, pe care o vedeau cei care se apropiau de Veneția.

- Este atâta linişte aici, zona asta pare a fi undeva la țară, nicidecum în Veneția! Cât mai stai aici?

- Vreo câteva săptămâni, cred. O să părăsesc casa asta cu multă părere de rău. Antoniei nu-i venea să creadă că se afla aici, în acest mic paradis cu cel care-i bântuise insomniile timp de doi ani. Fusese îngrozită când îl văzuse. Iar acum stăteau sub smochin, vorbeau, iar ei nu-i mai era teamă.

Poate doar... câteodată, când se uita la el, simțea că i se strânge inima, de parcă ar fi atins-o o flacără. Poate că într-adevăr nu Patrick o atacase dar figurile celor doi bărbați, adevăratul atacator şi cea a lui Patrick, se îngemănau uneori în mintea ei încât nici nu mai ştia care era realitatea.

- Te vei întoarce la Florența? o întrebă Patrick.

Ea scutură din cap.

- Nu, am terminat cursurile, am o slujbă acum. De fapt, unchiul Alex mi-a găsit-o. Catologhez o colecție privată. Ai auzit de Patsy Devvon? Este văduva lui Guy Devvon: familia lui s-a ocupat cu producerea radiourilor inițial, dar apoi el a

vândut afacerea şi şi-a investit banii în calculatoare. Antonia putea vorbi cu uşurinţă despre familia Devvon, era un subiect impersonal, îi dezlega limba foarte uşor. Când s-a retras, Guy Devvon s-a întors în Europa, s-a stabilit aici la Veneţia şi şi-a petrecut câţiva ani cumpărând tablouri, sculpturi, cărţi, chiar şi gramo- foane. Toate sunt îngrămădite într-o încăpere a acelui palazzo unde locuieşte şi acum văduva lui. încăperea aceea n-a fost niciodată folosită, este plină de mucegai, tencuiala lipseşte pe alocuri, stucatura este aproape distrusă, iar mucegaiul se întinde nestingherit pe lucruri...

Patrick o urmărea cu ochii lui profunzi, de culoarea mării. Fata arăta atât de diferit când îi vorbea astfel. Chipul i se însufleţea, căpăta mobilitate.

- Deci vei rămâne la Veneţia şi după ce expiră chiria pentru casa asta? Singură?

Fata roşi, îi aruncă o privire ciudată, apoi încuviinţă.

Ce însemna acea privire? se gândi Patrick. El începea să deslușească expresiile chipului ei; mobilitatea fragilă a feţei o trăda numaidecât. Ascundea ceva sau nu voia să-i spună chiar tot? Dar ce anume?

- O să cauţi un apartament sau o să stai la vreo pensiune?

Se vedea clar acum, când răspunsul ei întârzia, că fata nu simţea nevoia să-i dea prea multe detalii despre viaţa ei.

- Am fost invitată să locuiesc în acel palazzo, până termin de inventariat colecţia, dar voi părăsi cu părere de rău această casă, mi-a plăcut să locuiesc aici. Este mică, dar elegantă şi are

grădină, ceea ce nu prea întâlneşti la Veneţia.

Patrick mai privi o dată în jur spre casa aceea cochetă, spre smochin, spre măslinul care creştea aproape de poartă, spre trandafirii aceia care se urcau pe pereţii casei, pornind din vasele de teracotă risipite în faţa casei.

- Este frumoasă, fu el de acord. Şi acest smochin plin de fructe! întotdeauna mi-am dorit să am un smochin şi să culeg fructele oricând doresc.

- Poţi s-o faci şi acum, îl invită fata.

- Adevărat? zise Patrick, şi zâmbind se ridică şi luă unul din acele fructe în formă de pară căruia îi tre-

buiau doi ani să se coacă, să ajungă de la verde la acel negru-roşiatic. Aşezându-se, el desfăcu smochina şi rămase aşa un moment, uitându-se la seminţele din interior. Rupse apoi o jumătate pe care i-o oferi ei.

Antonia o duse la gură şi mâncă încet fructul, iar el făcu acelaşi lucru, cu ochii aţintiţi la mâna ei stângă.

- Te-ai logodit?

Antonia încercă să-şi ascundă mâna, iar smochina îi căzu, rostogolindu-se sub banca pe care se aflau.

Patrick se aplecă şi o prinse de mână pe care o ridică pentru a se uita la diamantul montat în platină.

- Când s-a întâmplat?

- Luna trecută.

Se vedea acum că fata era din nou speriată. Şi acea expresie îi revenise pe figură. De ce o privea el aşa? Şi de ce se

simţea parcă vinovată? De ce nu voia ca el să ştie că s-a logodit?

- Cine este bărbatul? o întrebă el mânios. Simţea că este furios fără să realizeze din ce motiv. Antonia Cabot se logodise. Nu arăta ca o fată care să aibă succes în dragoste. De fapt arăta ca o fantomă care se teme de orice, de bărbaţi în special.

- îl cheamă Cy, şopti ea. De la Cyrus.

- Şi cine este el?

- Cyrus Devvon. Nepotul doamnei Devvon.
- Este proprietarul acelui palazzo? Acolo l-ai cunoscut?
- Da, spuse fata.
- Şi el locuieşte acolo?
- Deocamdată este în Statele Unite, dar va reveni luna viitoare pentru câteva săptămâni.
- Cu ce se ocupă? Sau este prea bogat pentru ca întrebarea mea să aibă sens? o întrebă Patrick cu un zâmbet cinic.
- Este contabil şi are o firmă la Boston, de fapt el se ocupă de afacerile familiei. La moartea mătuşii sale va moşteni totul.
- Deci este un contabil foarte înstărit, remarcă Patrick cu un zâmbet maliţios. Felicitări. Cum arată individul? Tot aşa de bine pe cât este de bogat? Făt- Frumos?

Antonia nu mai suportă sarcasmul lui. Duse instinctiv mâna la piept. Purta un lanţ de aur cu medalion, care dispărea în

decolteul rochiei albastre. Ridică lanțul în sus, dar acesta se prinse în ceva care se afla în interiorul rochiei şi fata roşi.

- Lasă-mă pe mine, zise Patrick, dându-i mâinile la

o parte şi înainte ca fata să-l poată opri, cu un deget scoase lanțul care se prinsese în decolteul rochiei.

Fata roşi, apoi, prea târziu însă, încercă să-i dea mâna la o parte dar Patrick eliberase deja acel obiect mic de aur.

- Asta căutai?

Antonia îl luă din mâna lui fără a-l privi.

Patrick o urmări printre gene. Fusese un risc asumat să scoată acel obiect care rămăsese prizonier undeva în decolteul ei. Patrick se întrebase cum va reacționa fata. Dar fusese şi un test care-l asigurase că nu se înşelase: inima fetei bătea ca o pasăre captivă. Ce

i se întâmplase la Bordighera o speriase şi o făcuse să se retragă din viață, mai ales să evite contactul cu bărbații. De aceea îl nedumeri şi mai tare când ea-i spusese că vrea să se mărite.

Fata deschise medalionul cu destulă greutate. Fără a-l privi pe Patrick, ea i-l întinse.

- Acesta este Cy.

Patrick privi curios fotografia. O reprezenta pe ea alături de un bărbat îmbrăcat într-un costum deschis la culoare. Era un bărbat înalt şi slab, cu părul alb.

- Ti-ar putea fi tată! constată Patrick.

Roşind, ea-i luă apărarea.

- N-a împlinit încă patruzeci de ani.
- De ce te măriţi cu el?

Antonia îl privi uluită.

- Păi, cred că este evident că...
- Nu este nimic evident, îi spuse Patrick tăios. Nu pot să cred că din dragoste o faci. Este prea bătrân pentru tine, iar reacţia pe care ai avut-o când te-am ajutat să scoţi medalionul mi-a dovedit că încă te mai sperii când se apropie vreun bărbat de tine.
- Nu ştii nimic despre mine! sări fata mai încordată ca oricând. Şi te rog să nu mai faci un gest ca acela, pentru că te voi lovi.

Patrick îi zâmbi trist.

- Crezi că nu înţeleg ce se întâmplă? Nu vrei să-mi spui adevărul, dar îl voi afla eu. Nu eşti îndrăgostită de individul ăsta, nici de altcineva.
- Poţi să faci asemenea afirmaţii numai cunoscân- du-mă pe mine? Iar pe Cy nu-l cunoşti!

Patrick izbucni în râs.

- Am văzut cum arată Cy şi cred că pot să ghicesc de ce te-ai logodit cu el. Nu-l iubeşti, de asta sunt sigur; l-ai ales tocmai pentru că nu va avea nici un fel de pretenţii de soţ asupra ta. Nu pare un tip care să provoace emoţii puternice unei femei...
- O, te rog să taci, zise fata, devenind stacojie.

Patrick continuă calm:

- Cred că nici nu te-a solicitat vreodată în patul lui, şi nici n-o va face.

Fata sări şi porni în fugă spre casă, dar Patrick o prinse chiar lângă fântână şi o ţinu de mijloc.

Inima fetei se zbătea ca o pasăre speriată.

- Nu, te rog să nu... şopti ea.

Patrick o privi impacientat.

- De câte ori vrei să-ţi repet că nu-ţi fac nici un rău?
- Atunci, dă-mi drumul!

Patrick încercă să-şi recapete calmul.

- Antonia, chiar crezi că ţi-aş face vreun rău? Par a fi genul acesta de bărbat?

Ea începu să plângă ca un copil.

- Nu... nu ştiu... nu ştiu cum să-ţi explic... dar în mintea mea, amândoi sunteţi amestecaţi...

Patrick îngheţă.

- încă mă confunzi cu nemernicul acela? Mulţumesc.
- îmi pare rău, spuse ea epuizată.

Patrick continuă s-o privească, apoi izbucni dintr-o dată.

- Oare îţi dai seama cum arăţi? Mi te amintesc cum erai la petrecerea aceea, cum dansai... străluceai ca nici o altă femeie de la acolo. Şi uite cum ai ajuns acum! Eşti o nălucă! Ce faci cu tine însăţi?

Fata încercă să se departeze de el, conştientă de apropierea lui, de gura lui cu buze pline, de trupul lui

musculos, bine clădit, ca şi de dispreţul care i se citea în priviri.

- încerc să mă obişnuiesc să trăiesc chiar şi aşa!

- Şi de asta te-ai îmbrăcat în rochia asta insipidă, cu jacheta asta fără formă? Iar trupul îţi este ca al unui băiat! Nu mai ai nimic de femeie! Arăţi îngrozitor!

- Lasă-mă în pace! îl imploră fata. Este viaţa mea, în fond. Du-te şi lasă-mă în pace!

în acelaşi moment fata îl îmbrânci cu o putere pe care el nu i-ar fi bănuit-o, iar Patrick căzu în apa fântânii. Se ridică de acolo ud leoarcă, dar ea dispăruse, o văzu alergând printre tufişurile verzi şi trandafirii albi, apoi auzi o uşă trântindu-se.

Patrick îşi îndepărtă părul ud de pe faţă şi plecă, dar îşi promise că se va întoarce, în casa aceasta cu trandafirii căţărători, în care dispăruse Antonia.

Capitolul 4

Antonia urmări plecarea lui Patrick, de la o fereastră aflată la etajul doi al casei. Mai tremura încă, dar imediat ce văzu că bărbatul a plecat ieşi în grădină şi se asigură că poarta era bine închisă. Patrick Ogilvie nu mai avea cum să intre. Se întoarse apoi în casă şi sună la palazzo. Lucia, servitoarea doamnei Devvon, fu cea care-i răspunse.

- Ai întârziat deja, ce s-a întâmplat? Doamna se temea că ai avut un accident. Ştii ce uşor intră în panică.

- Spune-i că regret dar nu pot veni astăzi, mă simt rău, zise Antonia. Şi nu era minciună în totalitate; avea o stare de

vomă foarte neplăcută. Avea febră, şi o sudoare rece îi acoperea fruntea.

- De ce n-ai sunat mai devreme ? insistă Lucia. Era o femeie mică de statură, de vreo cincizeci de ani, cu nişte ochi negri iscoditori, care lucra de douăzeci de ani pentru doamna Devvon.

- Am pornit spre palazzo, dar simţindu-mă rău m-am întors aici, zise Antonia. I se păru destul de greu s-o mintă pe femeie. Spune-i doamnei Devvon că mâine voi veni.

Lucia nu mai zise nimic dar Antonia roşi, ştiind că nu va fi crezută. Nu putea să se ducă la palazzo şi să pretindă că totul era ca de obicei, să discute cu doamna Devvon ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ştia că neliniştea din suflet i se citeşte pe faţă. Se întinse puţin, în camera aceea atât de liniştită, dinco

lo de care se afla piaţeta aceea plină de praf, străzile la fel de liniştite Se simţea ca pe o insulă pustie.

Femeia care făcea curăţenie venea de trei ori pe săptămână, dar nu şi astăzi. Nu putea decât să spere că va petrece o zi liniştită şi că nu-l va mai vedea vreodată. Era încă şocată de momentul în care-i recunoscuse chipul oglindit în apele Canalului Grande. Fusese un moment de spaimă atât de puternică încât nu voia să şi-l mai amintească.

Se cuibări în poziţie fetală, cu mâinile încleştate de genunchi, tremurând. Chiar dacă plecase, bărbatul va reveni, ea ştia prea bine. Avusese cândva impresia că a uitat acea întâmplare de coşmar. Faptul că-l revăzuse îi readusese totul în memorie de parcă acel eveniment neplăcut se petrecuse foarte recent. Coşmarul bătea la uşile minţii ei făcând-o să-i fie teamă să adoarmă. Când o atinsese, căutându-i medalionul în decolteul rochiei, ea simţise cum ameţeşte. O ardea toată pielea, chiar şi acum când totul era doar o amintire inima începea să-i bată mai tare. Antonia închise ochii. Nu, nu trebuia să se mai gândească la el, dar nu şi-l putea scoate din minte. Totul se petrecuse într-o secundă. Terminaţiile nervoase ale pielii continuaseră să-i vibreze chiar şi după ce atingerea lui încetase. îşi prinse faţa în mâini şi gemu cât putu de tare. încă mai simţea acea senzaţie cu foarte mare intensitate. De la acea noapte pe plajă, se temea de orice contact fizic. Prefera să-i ţină la distanţă pe bărbaţi, să se ascundă de ei. Dar el, Patrick Ogilvie, îi invadase gândurile, trupul, o atinsese şi-i pusese întrebări la care ei îi era imposibil să răspundă, redeşteptându-i simţurile. Ea nu ştia ce era

mai rău: să fie invadată fizic, sau mental. Stătuseră un timp destul de scurt în grădină, iar el o dusese pe braţe atunci când leşinase. Se trezise şi-l găsise acolo, cu faţa aplecată asupra ei.

Mai apoi, Patrick îşi strecurase degetul pe care ea-l simţise rece în decolteul ei, şi-i urmărise reacţiile. Bărbatul avea ochi albaştri care denotau inteligenţă şi perspicacitate, iar ei i se părea că îi poate citi gândurile aşa cum citeşti o carte deschisă.

O mâniase, o speriase, o făcuse să se îngrijoreze, dar într-o jumătate de oră se apropiase de ea mai mult decât o făcuse oricine altcineva în ultimii doi ani. Se simţi îngrijorată de efectul pe care Patrick îl mai avea asupra ei şi după atâta timp.

A doua zi plecă spre palazzo mai devreme ca de obicei şi se întoarse spre seară. Nu ştia dacă Patrick Ogilvie venise între timp. Şi chiar dacă o făcuse nu era nimeni acasă, iar înainte de plecare ea verificase foarte temeinic sistemele de închidere.

Ea fusese ocupată toată ziua sortând un container care conţinea, ca toate celelalte, un amestec de lucruri, nişte cărţi valoroase care zăceau la un loc cu un set de farfurii chinezeşti din secolul optsprezece, nişte discuri, nişte statuete reprezentând animale, schiţe, despre care ea credea că sunt ale lui Munnings, tocuri, pergamente şi multe altele.

Patsy Devvon venise să le vadă şi ea, îmbrăcată în pantaloni bleu-deschis şi o jachetă înflorată. Femeia avea în jur de cincizeci de ani, şi era foarte slabă căci ţinea dietă

permanent. Ochii îi erau albaştri şi părul blond, şi arăta mult mai tânără decât era.

- Nici nu ştiu de unde au mai ajuns şi astea aici, zise ea privind obiectele pe care le pusese Antonia pe o masă. Da, cred că le-am cumpărat la o licitaţie, la Paris. Soţul meu cumpăra tot felul de fleacuri la licitaţii şi apoi le expedia acasă. întotdeauna, când ajungeam într-un loc, mergeam mai întâi la târguri şi licitaţii. Nu putea să reziste şi cumpăra tot felul de fleacuri, cum erau, de exemplu, statuetele astea de ceară, cred.

Patsy fusese cea de a patra soţie a lui Gus Devvon, cu mult mai tânără decât soţul ei care se căsătorise cu ea la şaizeci de ani. Gus Devvon colecţionase femeile aşa cum colecţionase obiectele de artă; nici una dintre căsătoriile lui nu durase prea mult, căci el îşi pierdea imediat interesul, doar căsătoria cu Patsy durase vreo zece ani, după care urmase moartea lui. Dacă n-ar fi cunoscut-o pe Patsy, Antonia s-ar fi mirat cum de reuşise ea să-l păstreze mai mult decât predecesoarele ei. Era o femeie plină de viaţă, de căldură, prietenoasă, care nu pierdea nici o ocazie să se întrebe dacă toate lucrurile achiziţionate de defunctul ei soţ aveau vreo valoare.

- Bine, draga mea, ocupă-te tu de toate astea, îi spuse Patsy. Eu iau prânzul cu Amy Patterson, ne vedem mai

târziu.

Antonia luă prânzul adus pe o tavă în încăperea plină de praf în care lucra. Era un prânz obişnuit: pepene, paste cu şuncă şi sos de ciuperci. După plecarea lui Patsy, Lucia nu putu să nu remarce:

- Multe prostii a mai cumpărat şi răposatul, eu le-aş arunca imediat!

- Ai arunca sume foarte mari de bani, îi spuse Antonia.

- Chiar au valoare? Toate obiectele astea prăfuite?

- Ce vezi aici pe masa asta valorează foarte mult, o asigură Antonia. Poate chiar milioane, adăugă ea observând că Lucia o privea neâncrezătoare.

- Oricum, este o exagerare, zise Lucia luând tava pe care-i servise prânzul. Apoi ea exclamă: n-ai mâncat mai nimic, ca de obicei, nici cât un şoarece. De asta eşti atât de slabă şi palidă. Nu înțeleg ce vede domnul Cy la tine, el are nevoie de o femeie cu sânge fierbinte, nu de o făptură căreia i se văd şi venele.

Lucia nu era doar camerista doamnei Devvon, ea se ocupa de toată casa. Mai erau alte servitoare care făceau curățenie şi găteau, iar Lucia le dădea ordine şi le supraveghea şi poate tocmai asta o făcea să creadă că are dreptul să comenteze şi achizițiile familiei Devvon. Antonia îşi muşcă buzele, dar nu-i răspunse femeii. Lucia o privi

satisfăcută că avusese ultimul cuvânt şi plecă la treburile ei. Antonia îşi continuă treaba, simţindu-se nefiresc, dorindu-şi ca Cy s-o sune. Se gândi că el o făcea să se simtă în siguranţă. Dar nu mai zâmbi aşa cum făcea de obicei când se gândea la el. Patrick reuşise s-o tulbure, insinuând că ceea ce era între ea şi Cy era fals, lipsit de realism. De ce trebuia s-o blameze pentru că simţea nevoia de protecţie? Părinţii ei o excluseseră din viaţa lor, iar ea se simţise o intrusă încă din copilărie, când stătea cu nasul lipit de fereastra vieţii, urmărind cum alţii se bucurau de

fericire şi siguranţă. Avusese o copilărie stranie. Nu era fericită decât cu Susan şi Alex; ei îi dădeau iluzia unei familii fericite. în seara acelei petreceri la vila Bordighera ea fusese realmente fericită. Toţi erau prietenoşi, şi aveau în general vârsta ei. Dansase, vorbise, ascultase muzică apoi îl văzuse pe Patrick Ogilvie care o urmărea. Pentru ea, Patrick era cel mai interesant bărbat pe care-l văzuse vreodată: înalt, zvelt, frumos bronzat, cu ochii de un albastru uimitor. Nu-şi mai luase ochii de la el.

Oare era actor? După cum arăta, mai mult ca sigur. Păcat că era ceva mai bătrân decât ea. Probabil avea treizeci de ani, şi părea foarte supărat, sau poate faptul că era mereu încruntat îl făcea să arate mai matur. Dar pe moment ei îi plăcu privirea lui încruntată; îl făcea să pară mai interesant,

decât orice alt bărbat de la petrecere.

Antonia aşteptase ca Patrick să se uite la alte fete, dar el n-o făcuse, continuase s-o privească. Nu putea fi interesat de ea! Sau, poate? începuse să-i zâmbească timid, iar figura lui se schimbase. Gura i se schimonosise, bărbatul se încruntase şi mai mult, terminase paharul de vin şi-l pusese pe o măsuţă. Apoi se întor-

sese, părând dispus să invite o altă fată la dans. Dar de ce o privise atât de intens pe ea? Apoi, de ce îşi pierduse brusc interesul? Poate observase că era prea tânără? Sau poate era el timid? Dar nu-l putea lăsa să plece astfel. Căpătase dintr-o dată un curaj ieşit din comun. Nesigură pe ea, dar surescitată, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, îl invitase la dans. Bărbatul se întorsese şi o privise un moment de parcă n-ar mai fi văzut-o până atunci. Antonia se întrebase dacă nu cumva el nu vorbea engleza, mai ales că nu-i răspunsese imediat. Văzut de aproape, bărbatul arăta şi mai bine. Apoi, ea îi pusese o mână pe mânecă, dar el...

- Nu dansez, spusese foarte scurt şi se depărtase.

Ea devenise stacojie, apoi pălise şi simţea nevoia să plângă dar se jena de lume. Plecase imediat din acel loc, lovindu-se de cei din jur ca un fluture de noapte ce ricoşează într-o fereastră. Observase cum invitaţii se dăduseră la o parte făcându-i loc să treacă, iar ea îşi spuse că acel incident

va fi pe buzele tuturor, la fel şi umilința ei. Venise însă unchiul Alex care o luase de umeri şi o dusese într-un loc mai retras.

- Te simți bine, draga mea? Ce ți-a spus Patrick că te simți atât de jenată?

Antonia oftase, acoperindu-şi fața cu mâinile vrând să-şi stăvilească lacrimile.

- Nu trebuie să-l iei în serios, indiferent ce ți-ar fi spus, nu este într-o dispoziție prea bună, a rupt logodna de curând şi este foarte nefericit. Alex îi oferise un pahar de vin, şi-i povestise ce ştia şi el despre Patrick Ogilvie şi logodnica lui Laura, care-l părăsise pentru alt bărbat, iar Antonia înțelesese că el avusese motive să se poarte aşa.

Deci el era indispus, era furios şi nu voia să se implice atât de repede într-o altă relație. Cine-l putea învinui? Simți nevoia să-l consoleze, să-l facă să zâmbească, măcar pentru un moment.

Se uitase împrejur să-l găsească, şi-l văzu părăsind petrecerea, luând-o spre grădină şi de acolo spre plajă.

- Vrei să dansezi? o invitase Alex, dar ea refuzase, spunând că preferă să stea de vorbă cu ceilalți invitați.

De fapt, se gândise să-l urmărească pe Patrick. Poate că lui i-ar fi făcut bine să discute, cu cineva dispus să-l asculte, despre fosta lui logodnică. Antonia

putea găsi şi alte motive pentru care să se ducă după el; întotdeauna ştia să găsească motive pentru a face un lucru pe care şi-l dorea foarte tare. Astfel ea se strecurase spre plajă, văzându-i urmele pe nisip. Pusese piciorul pe urmele lăsate de tălpile lui care erau mult mai mari decât ale ei, ascultase zgomotul făcut de valurile care se spărgeau de ţărm.

Era atât de preocupată de ce-i va spune lui Patrick încât nici nu auzise când cineva sărise în faţa ei dintr-o barcă. Ea zărise bărbatul o singură clipă, atunci când luna îi luminase chipul, bărbatul era bronzat, cu păr castaniu. Ţipase scurt, auzise o voce ameninţând-o în engleză şi fusese sigură că era Patrick. Bărbatul o trântise în nisip, iar ea luptase disperată, gândind „oare el crede că pentru asta l-am urmărit?"

Dar o deranja şi mai tare faptul că nu putea să-şi răspundă singură la propriile-i întrebări: oare voiam ca el să facă dragoste cu mine? De asta l-am umărit? Prin comportamentul meu l-am făcut să înţeleagă că asta doream? Din vina mea s-a întâmplat totul?

Apoi, vocile care se auziseră îl făcuseră să se oprească după ce o molestase şi ea se trezise singură, plângând, se târâse până la apă, tentată să se lase pur-

tată de reflux. Dar ceva din interiorul ei, mult mai puternic decât şi-ar fi închipuit ea, o forţă care nu voia să cedeze, o

făcuse să se împotrivească apei tocmai când Alex ajunsese la ea.

Susan Jane îi observase absenţa şi-l trimisese pe soţul ei s-o caute. Şi ceilalţi invitaţi porniseră în căutarea ei, în grădină şi pe plajă. Unchiul Alex o găsise plângând, sângerând, plină de iarbă de mare. De fapt, glasurile lor îl speriaseră pe atacator. Ea îşi aminti faţa lui albă ca varul, când aflase ce se întâmplase, o învelise într-un prosop şi o dusese înapoi la vilă, unde chemase poliţia şi doctorul.

- Cine te-a adus în halul ăsta? o întrebase el.

- Englezul... suspinase ea, fără a-şi aminti numele lui. Era el, englezul acela...

- Vrei să spui Ogilvie?

- Da, el a fost.

Păruse atât de sigură de ea. Mai apoi, când i se spusese că nu Ogilvie o atacase, ea avusese tot felul de reacţii ciudate: se simţise uşurată că nu el fusese cel care o rănise, apoi şocată pentru că fusese o persoană cu totul străină şi modul ei de a judeca lucrurile se schimbase total, realizând disperată prin ce trecuse Patrick.

- Cred că mă urăşte, îi spusese ea lui Alex.

- N-ai făcut-o intenţionat, nu poţi fi învinuită, o consolase unchiul ei.

Ea ştia prea bine că Patrick o ura, mai ales când i s-a spus

că el a părăsit Bordighera fără a-şi lua lucrurile, iar apoi renunțase la contractul cu Rae Dunhill, supărat pe aceasta pentru că-l crezuse capabil să violeze o fată.

Antonia se văzuse la scurt timp cu Rae, la Bordighera.

- Mă simt foarte prost pentru că l-am acuzat pe nedrept pe Patrick, şoptise ea iar Rae ridicase din umeri.

- Nu te învinuieşte nimeni. Din ceea ce spunea poliția se pare că atacatorul semăna cu Patrick. Apoi Rae începuse să turuie ca de obicei: e păcat că s-a întâmplat tocmai acum, în viața lui Patrick. Era deja dezechilibrat de ruperea logodnei cu Laura, iar asta a fost picătura care a umplut paharul. L-am văzut acum două zile, părea de nerecunoscut. înainte era un om rezonabil, cu care te puteai înțelege. Puteai să vorbeşti orice cu el; şi acum, dintr-o dată, mi-a spus că nu mai lucrează cu mine. La început n-am vrut să cred că vorbeşte serios.

Antonia clipise de câteva ori, ştiind că este vinovată.

- Şi cum o să-şi câştige existența?

- Ştiu că avea nişte economii, voia să-şi cumpere o casă, după căsătoria cu Laura. Probabil că-şi va găsi uşor de lucru, este foarte talentat. Dar eu nu vreau să-l pierd, este cel mai bun ilustrator pe care l-am avut vreodată, oftase Rae, impacientată.

Antonia se întrebase atunci dacă n-ar fi fost bine să-i scrie

sau să încerce să-l întâlnească, dar după ce-o auzise pe Rae spunându-i că-i fusese teamă să insiste, renunţase. Dar în cei doi ani care urmaseră intra subit în panică ori de câte ori îşi amintea de el. Acum, când îl întâlnise şi discutase cu el fusese mai uşor şi mai simplu decât anticipase ea. El fusese furios la început, se citea mânia explodând din întreagă fiinţa lui. Apoi, după ce ea leşinase, se mai calmase. îi vorbise liniştit, chiar conversaseră ca doi oameni obişnuiţi, asta până când el îi văzuse inelul şi se schimbase din nou. De ce se supărase când îi văzuse inelul?

Toate acestea o duseră înapoi la gândul că Patrick Ogilvie era o persoană de neînţeles, care îi va bântui mult timp de acum înainte gândurile.

în acea seară se apropie cu grijă de casa de la Dorsoduro unde locuia, asigurându-se că Patrick nu era prin preajmă.

Seara mâncă o salată, apoi nişte piersici, ascultă un post de radio local care transmitea hit-uri şi chiar fre- donă şi ea melodii pe care le ştia mai bine. Deschisese

o cutie cu mâncare pentru pisicile care trăiau în grădina casei. Tocmai când le urmărea cum mănâncă mulţumite, auzise un zgomot în grădină, apoi paşi pe pietriş şi ştiu că era el. Apăru chiar în faţa ei o umbră întunecată, ca un lup înfometat. Ea fu atât de surprinsă încât nici nu se gândi să intre în casă.

- Cum ai intrat? l-a întrebat ea.

- Am sărit gardul, fusese răspunsul lui, iar el o examinase cu ochii lui albaştri.

- Asta este o ilegalitate, spusese ea atunci, iar el continuase să-i privească insistent rochia demodată. în ultimul timp ea umbla îmbrăcată în lucruri vechi, care nu i se potriveau de loc, căci nu voia să fie privită de bărbați. Voi suna la poliție dacă nu pleci imediat, nu vreau să te afli aici, pe proprietatea mea.

- Parcă spuneai că nu-ți aparține, ci este închiriată. Şi cum poți comite o ilegalitate doar intrând în grădina cuiva?

- Oricum ar fi, vreau să pleci chiar acum! strigă Antonia, dorindu-şi ca el să n-o mai facă să se simtă neajutorată. Căci el avea acest efect asupra ei, o făcea să se simtă slabă, fără apărare, de parcă o boală ciudată, necunoscută ar fi pus stăpânire pe ea, pe sufletul ei, mai ales.

- Eşti singură acum în toată casa asta? o privi el, făcând-o să se simtă nesigură pe ea.

- Poftim? A, nu sunt singură.

- Cine mai este aici, cu tine?

- Unchiul şi mătuşa.

- Foarte bine, o să stau de vorbă cu ei. Ai spus că Alex voia să-şi ceară scuze la mine, a sosit momentul s-o facă. Patrick se îndreptă spre uşă, iar ea veni în fugă după el.

- Nu poți să vorbești cu el, momentan este plecat... nu cred că se va întoarce prea devreme.

Dar era prea târziu, Antonia nu mai putea să-l oprească. Patrick intrase deja în bucătărie, privind curios vasele de aramă înșirate pe pereți, perdelele de la ferestre, cuptorul electric.

- Este foarte frumos decorată, zise el. Ai făcut cafea? Miroase foarte bine! Ți-a mai rămas cafea?

- Nu am cafea pentru tine, şi nici nu poți rămâne aici! spusese Antonia.

El se aşeză într-un scaun de pai, întinzându-se mulțumit ca pisicile Antoniei. Privindu-l își spusese că era o plăcere să-i admire trupul cel suplu, semăna cu trupurile pisicilor ei agile.

Antonia crezuse că în acea noapte, pe plajă, îi fusese ucisă orice urmă de senzualitate, dar descoperi că nu era aşa. La un moment dat, se auzise respirând, cu tot trupul încordat, şi se întrebă cum naiba reuşise să confunde vocea lui cu a altui bărbat atunci pe plajă.

Patrick o urmărea cu ochii lui albaştri. Se lăsă tăcerea: Antonia îşi auzea chiar şi respirația, tot trupul

i se încordase, sângele îi circula mai repede, iar inima îi bătea cu putere.

- De câte ori să-ți repet? Nu trebuie să te temi de mine, zise el cu blândețe, iar Antonia se mai întrebă încă o dată cum

naiba reuşise să confunde glasul lui cu a altui bărbat.

- Nu mă tem, minţi ea.

Patrick o privi printre gene, zâmbindu-i maliţios.

- Nu? Atunci, fă-mi o cafea.

Antonia căzuse în capcana lui încă o dată. Cedă, şi oftând îi turnă cafea, pe care apoi i-o întinse încercând să evite atingerea mâinilor lui.

- De fapt, ai tăi nu se vor întoarce prea repede. Patrick continua s-o privească, ştiind că ea făcuse totul pentru a-i evita atingerea. Sorbi din ceaşca de cafea pe care apoi o lăsă jos. Este foarte bună cafeaua ta, ştii s-o faci pe gustul meu, Antonia.

- O, mulţumesc foarte mult, zise ea furioasă, iar Patrick pufni în râs.

- Ai tăi se întorc abia după câteva zile, nu?

Ea deschise gura vrând să spună o minciună dar întâlnindu-i privirea renunţă.

Patrick continua să zâmbească maliţios.

- Este bine că te-ai oprit la timp, minciuna nu ţi se potriveşte. Am aflat de la impresarul unchiului tău că se află în Anglia şi va sta acolo patru zile. Asta înseamnă că eşti singură în casa asta, ceea ce mă surprinde.

- Veneţia este unul dintre cele mai sigure oraşe din lume, spuse ea precipitat. Nu se înregistrează crime aici. Criminalii

au nevoie de maşini; dacă folosesc barca pot fi prinşi foarte uşor. Eu mă simt în siguranţă aici.

- Chiar şi alături de mine?

- Dacă ai terminat cafeaua ar fi mai bine să-mi spui pentru ce ai venit, apoi să pleci.

- Proprietarul meu mi-a spus că are nevoie de camera mea pentru vărul lui care a fost evacuat din altă parte, aşa că va trebui să-mi caut o altă locuinţă foarte repede. Veneţia este plină de turişti acum, iar eu nu-mi permit o chirie prea mare, mă gândeam că poate Alex mi-ar subînchiria o cameră aici.

- Păi, zise ea luată prin surprindere, el nu este aici, dar nu cred că poate subînchiria.

- Şi nici tu nu mă doreşti în preajmă, nu? sugeră Patrick, observând că fata roşeşte şi mai tare, şi lasă ochii ei albaştri în jos, acoperindu-i cu genele ei lungi, care aveau o dungă roşie semnul unei nopţi pline de lacrimi.

- Nu are nici o legătură cu ce gândesc sau doresc eu, bâigui ea. Alex este chiriaşul legal, de el depinde totul.

Dar Patrick avea dreptate, numai ideea de a locui cu el sub acelaşi acoperiş îi dădea fiori. Antonia nu se simţea în largul ei alături de el, acest bărbat putea să-i citească gândurile prea uşor.

- Tot mă mai crezi capabil de viol? zise Patrick cu

amărăciune.
In acel moment sună telefonul iar ea sări imediat pentru a răspunde, conştientă că Patrick o urmărea.

- Alo? Cy? zise ea roşind, întorcându-se cu spatele pentru ca Patrick să nu-i mai vadă ochii.

- Eşti răcită? Nu-mi place cum sună glasul tău. Am auzit de la mătuşa Patsy că nu te-ai simţit prea bine, gripa debutează cu simptomele pe care mi le-a spus ea. Dacă nu te simţi bine stai acasă şi odihneşte-te.

- Acum mă simt bine, zise ea forţându-se să vorbească pe un ton obişnuit.Nu am nimic, Cy.

- Nu-mi place glasul tău de acum. Te deranjează ceva? Te-a supărat cineva, Antonia? Sper că nu eşti supărată pe mine pentru că a trebuit să mă întorc în State?

- Nu, nici vorbă, am înţeles că ai probleme acolo, care nu se pot rezolva fără tine, zise Antonia dorindu-şi să-l fi rugat să sune altă dată, căci nu-i putea spune că era cu cineva, se temea că Cy va ghici despre cine era vorba. Ea nu voia ca Cy să afle că ea era tocmai cu Patrick Ogilvie.

Cy ştia ce i se întâmplase cu doi ani în urmă. Când o ceruse de soţie ea îl refuzase la început şi trebuise să-i spună şi din ce motiv. Apoi, după ce ea-i mărturisi totul, el îi spusese:

- Ştiam, Antonia. înţeleg ce simţi. Mai ştiu şi din ce cauză nu te-ai mai întâlnit cu nici un bărbat de atunci şi poate nici

nu te vei căsători mult timp de acum, căci nu vei putea avea o viață normală, de femeie căsătorită, dar eu nu renunț, tot mai cred că am duce o viață grozavă împreună.

Cy era un bărbat tăcut, cu suflet bun, şi destul de cinstit ca să recunoască în fața ei că nu-l prea interesa sexul şi din acest motiv nu se căsătorise. Afacerile îi ocupau tot timpul. Antonia ştia că el o place, dar nu simțise dorință în sărutările lui, iar el nu se grăbise să fixeze data căsătoriei.

Ea consimțise la logodna lor nu pentru că l-ar fi iubit ci pentru siguranța pe care i-o oferea. Iar toți cei din jurul lor primiseră vestea cu nedisimulată bucurie: Patsy, Alex şi Susan Jane reacționaseră de parcă ar fi aşteptat de mult vestea aceasta.

- Totul este bine la Boston? îl întrebă ea.

- Se pare că da, zise Cy evident satisfăcut de succesele lui. Am un client nou, o companie internațională. Asta înseamnă că voi fi şi mai ocupat, dar avantajele nu vor întârrzia să apară. Ce ai făcut astăzi? Ai mai găsit ceva interesant?

Antonia îi povesti despre desenele Munnings, iar el se entuziasmă imediat.

- Pune-le deoparte pentru mine, Antonia, aş vrea să le văd imediat ce voi sosi. Cred că le voi păstra pentru colecția mea.

Cy moştenise şi el pasiunea pentru colecţii de tot felul de la unchiul său, concentrându-se asupra artei secolului nouăsprezece.

- Acum, culcă-te devreme, Antonia, zise Cy în încheiere. Te sun mâine. Noapte bună, draga mea.

- Noapte bună, Cy, zise ea şi închise.

După ce termină convorbirea cu Cy, Antonia se întoarse spre Patrick.

- Cred că s-a înroşit şi linia transatlantică din cauza convorbirii voastre! Parcă eraţi Romeo şi Julieta! A fost mai mult o dare de seamă decât o discuţie între logodnici. Doar nu te-ai culcat cu el, nu? Nici nu mi-am închipuit asta.

Antonia îşi pierdu cumpătul.

- Nu ştii să vorbeşti şi altceva, Patrick?

Il lovi cu putere peste faţă şi-l văzu dezechilibrân- du-se pentru un moment, urmele degetelor ei mar- cându-i faţa. Antonia nu putea să creadă că făcuse aşa

ceva. Rămase cu ochii aţintiţi asupra lui, tremurând, iar Patrick după ce-şi reveni de pe urma şocului, o cuprinse în braţe şi o sărută.

Antonia se luptă să scape din braţele lui, fu cuprinsă de panică, mintea i se înceţoşă. Se simţise aruncată cu doi ani în urmă, luptând fără rezultat cu un bărbat puternic.

- Doamne, îmi pare rău, Antonia. Mi-am pierdut con-

trolul. N-am avut intenția să fac ceva care să-ți displacă.

- Mă... mă simt rău, murmură ea şi fugi sus pe scară, temându-se că va vomita înainte de a ajunge la baie. După câteva minute se afla aplecată deasupra chiuvetei iar părul blond îi acoperea fața. Un zgomot o făcu să se întoarcă. Patrick stătea în cadrul uşii.

- Te simți bine? Să-ți aduc ceva?

- Te rog să pleci şi să nu mai vii aici.

Figura lui se crispă. Pentru un moment ea se gândise că bărbatul se va apropia şi se strânse de teamă. El îi aruncă o ultimă privire şi plecă. Antonia îi auzi paşii, apoi uşa de la intrare închizându-se. Plecase. Acum, era singură. Acum, putea să se relaxeze, să dea frâu liber lacrimilor, să le lase să curgă dincolo de barajul care le stăvilise până acum.

Capitolul 5

După ce plânse bine ca să se calmeze, Antonia se ridică, verifică uşile, apoi se duse în baie, făcu duş prelungit şi se culcă. Adormi imediat, căci şocul emoțional al serii îi secătuise energia. Nici nu atinse bine perna că şi adormise.

Visul începu ceva mai târziu. Era ca o peliculă veche pe care o văzuse de sute de ori, un coşmar. Era pe Riviera franceză, lumea vorbea şi râdea, apoi dispărea brusc, doar luna intra şi ieşea dintre nori. Fiecare sunet făcut de mare avea o componentă sinistră, amenințătoare, iar ea mergea pe urmele lăsate de picioarele lui Patrick. El sare de undeva din

întuneric, iar ea țipă înainte ca mâna puternică să-i acopere gura şi s-o tragă în jos.

întotdeauna se întâmpla la fel, era o rutină, deşi terifiantă. Vede apoi o siluetă un bărbat cu tenul alb, ochii albaştri, părul decolorat de soarele verii, îl auzea vorbind în engleză, era el, Patrick. Era un joc? Inima îi bătea tot mai tare, mâinile lui o atingeau până ajungea s-o doară, iar trupul care se afla deasupra ei nu se juca. Oare el crede că pentru asta l-am urmărit? Antonia vru să strige dar nu putea căci el o strângea de gât. Nu este nimic real din ceea ce visez acum, continua ea să-şi spună. Mă voi trezi curând. Dar visul se schimbă complet. Ea era tot pe plajă, dar nu mai avea banda aceea lipită pe ochi şi gură, şi nu era amenințată în nici un fel. îl privi pe Patrick pe care-l vedea în lumina lunii.

- Nu te teme de mine, Antonia, îi spunea el.

- Nu-mi este teamă, şopti ea dar nu era adevărat. Se temea, era confuză. Fusese doar un vis? Era trează?

- Ce doreşti, Antonia? o întrebă Patrick apoi îi atinse uşor sânii şi ea constată că era complet goală.

- Patrick...

El se aplecă şi o sărută iar sărutul lui fu ca atingerea unui cuțit fierbinte.

- Nu, Patrick, strigă ea, nu vreau să faci asta!

Dar ea era conştientă că mințea, căci nu-şi dorea nimic mai mult decât să fie astfel atinsă. Era o confuzie

care o chinuia, ceva între dorință şi teamă, care o făcea să nege ceea ce simțea, să-l respingă. Se ridică în capul oaselor şi se trezi în pat, cu cearşafurile înfăşurate în jurul ei.

Pe când lupta să se elibereze, auzi zgomote, paşi, şi intră în panică. Se repezi spre uşă dar se lovi de pieptul puternic al unui bărbat. Pentru un moment, ea fu atât de confuză încât nici nu mai ştia dacă este trează sau nu, dar toate simțurile îi spuneau că nu este vis. Incepu să țipe.

- Nu te teme, Antonia, eu sunt. Eşti în siguranță, nu-ți fac nici un rău, şoptea Patrick, strângând-o la pieptul lui.

Pentru un moment, ea simți impulsul de a rămâne la pieptul lui, cald şi puternic; îi auzea bătăile inimii, iar nările ei inhalau mirosul masculin al trupului lui.

Dar îşi aminti că nu putea fi în siguranță cu el. Incepu să lupte să se elibereze pentru că nu avea încredere în el, şi căzu înapoi pe perne răsuflând greu.

Patrick se aplecă şi aprinse lampa de pe noptieră. Orbită de izbucnirea bruscă de lumină, ea nu văzu nimic un moment, încercând să-şi domolească bătăile inimii. Când putu să-şi controleze vocea, ea îl întrebă:

- Ce... ce faci aici? Cum ai intrat în casă? Uşile erau încuiate. Am verificat toate intrările.
- Nici n-am ieşit, o informă el.

Patrick se aşezase pe marginea patului ei, purtând aceeaşi

cămaşă neagră şi jeanşii cu care venise mai devreme. Antonia îl privi uimită.

- Vrei să spui că te-ai ascuns undeva aici?

Patrick o privi printre gene.

- Nu m-am ascuns, zise el, am stat în sufragerie.
- Dar nu era lumină când am intrat acolo!
- Pentru că n-am aprins-o. M-am uitat pe fereastră.
- Deci tot timpul ai fost aici, în casă, iar eu credeam că sunt în siguranță! De ce ai făcut asta?

Patrick se încruntă.

- Nu mă mai privi aşa! De ce naiba crezi că n-am plecat? Mi-a fost teamă pentru tine, erai într-o dispoziție foarte proastă! Mi-a fost teamă să plec şi să te las în starea în care erai.
- Dacă într-adevăr eram aşa, este numai din cauza ta, îi reproşă Antonia.
- Bine, Antonia, poate m-am temut că din cauza mea ți-ai amintit lucruri neplăcute.
- Deci te-ai simțit vinovat?

- Da, până când mi-am amintit că eşti logodită şi m-am întrebat ce fel de căsătorie vei avea când tu nu suporți nici să fii sărutată.

Fata îi evită privirea.

- Dar tu nu eşti bărbatul cu care mă voi căsători!

Patrick se aplecă amenințător spre ea.

- Atunci spune-mi că ai făcut dragoste cu el şi ţi-a plăcut!
- Nu discut cu tine viaţa mea privată!
- Tocmai asta este problema, n-ai discutat-o cu nimeni altcineva.
- Am consultat un psihiatru în Statele Unite.

Patrick o privi neîncrezător.

- Cred că nu ţi-a folosit la nimic, altfel n-ai fi aşa cum eşti acum!
- De ce, dacă nu vreau să te sărut înseamnă că sunt terminată? Sau poate crezi că toate femeile îţi cad în genunchi imediat ce te cunosc?
- Este drept că nici una n-a vomitat pentru că am sărutat-o! Dar tu acum aveai un coşmar, nu?

Antonia roşi.

- M-ai auzit?
- Da, Antonia.

Ea lăsă faţa în jos, cu obrajii roşii de ruşine căci nu mai ştia ce spusese în timpul visului. Oricum, rostise

numele lui. Oare spusese ceva din care Patrick să fie sigur că ea era obsedată de chipul, de trupul lui?

- Ti-ai amintit din nou acea noapte? De ce ai rostit numele meu?

Antonia ezită.

- Adevărat? Nu-mi amintesc s-o fi făcut. Ea încercă să mintă dar vorbele refuzau să exprime ceea ce voia ea.

- Te-am auzit, Antonia, ai strigat numele meu de câteva ori. Pe mine mă visai?

- Nu! zise fata tremurând.

Patrick îi ridică fața pentru a-i vedea mai bine ochii. O forță să-l privească, iar el îi cercetă chipul.

- Nu pe mine mă visai? Nu eu eram cel care te-a atacat?

Ea scutură din cap.

Patrick continua să se uite în ochii ei, iar ea se temea că el ar putea citi lucruri ruşinoase în ei, amestecul de dorință şi teamă.

- Atunci de ce-mi repetai mereu numele? De ce strigai: Patrick, nu, te rog, nu? De ce, Antonia? Cred că-ți aminteşti foarte bine deşi negi, zise el continuând s-o privească fix, iar ei începură să-i tremure buzele.

Disperată, Antonia minți:

- Nu ştiu, nu-mi amintesc!

- Ba, îți aminteşti foarte bine, Antonia! zise Patrick iar ea începu să tremure uşor, iar buzele începură să-i ardă de parcă ar fi fost sărutate. Inima îi bătea nebuneşte.

- Te rog, pleacă, îl imploră ea, pierită.

- De ce tremuri, Antonia? întrebă el, iar ea începu să tremure mai tare.

- Nu tremur.

- Minți, zise Patrick şi-i atinse uşor gâtul. Ți se simte pulsul aici. El trasă cu degetul vena albastră care-i pulsa.

- Ce faci, Patrick?

- îţi simt foarte bine pulsul aici, zise el continuând să urmărească acea venă care o trăda.

- Opreşte-te, şopti ea.

- De ce te sperie gestul meu? Dar nu de asta voia ea ca el să se oprească ci pentru că îi plăcea prea mult atingerea lui.

Patrick continuă traiectoria venei, ajungând spre maxilarul ei, apoi la buze. Aşteptând ca o pisică la pândă să iasă un şoarece dintr-o gaură, el îşi trecu degetul peste buzele ei întredeschise, iar ei i se opri respiraţia; fata se uita la el, cu ochii

deschişi la maxim. Putea să-i dea degetul la o parte, dar n-o făcu, rămase privindu-l ca hipnotizată.

- Ce făceam eu în visurile tale, Antonia?

Ea era sigură că Patrick ghicise ce se întâmplase cu ea, indiferent dacă era vorba doar de un vis. Ea nu mai aparţinea realităţii, nu mai era sigură de cele ce se întâmplau, nu mai ştia dacă visează sau nu.

Când mâna lui ajunse la panglicile albe care-i legau capotul, sub care el îi întrezărea sânii mici, uşor conturaţi, fata îşi trase cearşaful peste umeri.

- Ieşi afară! strigă ea. Pleacă imediat din această casă; altfel voi chema poliţia!

Patrick se ridică, puse mâinile în buzunare şi continuă s-o privească de parcă i-ar fi descoperit un mare secret.

- Pe logodnicul tău l-ai visat vreodată?

- Ieşi! strigă ea.

- Nu cred că s-a întâmplat asta! încearcă să dormi, Antonia, şi fii atentă pe cine visezi. Ce-ai face dacă visurile ar deveni realitate?

Antonia nu mai fu nevoită să reacționeze. El ieşise. Il auzi coborând pe scări şi îl urmă pentru a se convinge că plecase.

Patrick se opri la uşa de la intrare şi o mai privi o dată. Ochii lui străluceau ca nişte safire, iar el o mai necăji o dată, înainte de a ieşi.

- Ştiai că materialul cămăşii tale este transparent?

Antonia se trase repede înapoi, dar îl auzi cum râde. Se uită în oglinda de pe perete, care reflecta imaginea lui şi se asigură că el plecase, apoi auzi uşa trântindu-se.

Coborî scările în fugă după el şi zăvorî uşa, apoi cercetă fiecare încăpere din casă pentru a se asigura că nu mai era nimeni în interior. Era aproape de ivirea zorilor, cerul era alburiu-lăptos, ceața dăinuia asupra Canalului Grande, iar luna mai lumina clădirile din fața băncii, cupolele, domul. Totul se îngemăna într-o compoziție de linii şi umbre deasupra apei.

Antonia îşi pregăti o ciocolată fierbinte, apoi se duse la culcare, amintindu-şi felul în care o atinsese el, nota de senzualitate din vocea lui, mâna lui atingându-i sânii, gura.

începu să tremure dintr-o dată; era atât de fierbinte, tot corpul îi ardea. Nu trebuia să-l mai lase s-o atingă. Mai ales acum, când el ştia că-i poate produce astfel de senzaţii.

Se ridică, făcu un duş, se îmbrăcă şi-şi pregăti micul dejun, fructe şi chifle fierbinţi de la

brutăria din vecini. De acum putea să se ducă la lucru. Dacă el revenea nu mai avea cum s-o găsească.

După ce trecură orele de program, pe drumul de întoarcere se simţea sfârşită, dorindu-şi ca Patrick să fi sărit iarăşi gardul şi s-o aştepte. Când vru să deschidă poarta se încordă brusc, auzind voci în interior. Cine putea fi? Se auzeau râsete, clinchet de pahare. Zâmbi la gândul că putea fi unchiul Alex. Şi aşa era. Alex Holtner stătea în faţa ei, pe o bancă, sub smochin, cu un pahar în mână, iar alături de el se afla Patrick Ogilvie. El stătea pe marginea fântânii, cu o mână în apă. Trupul lui bronzat strălucea în soare, iar la vederea lui ea nu mai ştiu ce să simtă, atracţie, teamă? Se forţă să aibă un aer cât mai firesc, iar amândoi bărbaţii ridicară capetele spre ea.

Unchiul Alex se ridică şi veni în întâmpinarea ei, o sărută şi o îmbrăţişă.

- Ai venit, draga mea! Cum te-ai descurcat singură? Ai avut probleme?

- Le-am depăşit, zise ea privindu-l pe Patrick peste umăr. Susan Jane este în casă?

- Nu, ea nu s-a întors cu mine, s-a dus la verişoara ei Jan, în Kent, cea care tocmai a născut.

- Dar tu de ce nu te-ai dus?

Alex făcu o grimasă.

- Şi Susan Jane mi-a cerut s-o însoţesc, dar... ştii, cu Jan n-am nimic, dar soţul ei îmi displace foarte tare. I se pare mereu că trebuie s-o ţină numai într-o glumă cu mine tocmai pentru că sunt desenator de benzi. Iar umorul lui lasă de dorit. Aşa că am preferat să vin acasă.

- îmi pare bine că te-ai întors, zise ea privind spre Patrick.

- Te-ai simţit singură fără noi? Este bine să te simţi dorit. Şi noi ne-am gândit mereu la tine, iubito. Stai aici, să discutăm. Eu şi Patrick am vorbit deja vreo oră, deşi locul mi se pare foarte cald după Londra. Grădina este singurul loc unde se poate respira. Uite, bea limonada asta.

- Mulţumesc, muream de sete, zise ea în timp ce Alex Holtner îi turna dintr-o carafă limonadă şi bucăţi de gheaţă. Feliile de lămâie pluteau la suprafaţa apei, iar pe marginea carafei se vedea zahărul.

Antonia avusese intenţia să scape cât mai repede de ei, să găsească o scuză şi să intre în casă, dar simţi privirile lui Patrick aţintite asupra ei şi nu vru ca acesta să creadă că fugea de el.

- Mi-a spus Patrick că v-aţi întâlnit la vaporetto, alaltăieri. Ce concidenţă! Ce mică este lumea! Eu tocmai îi

spuneam ce fericit sunt că ne putem cere scuze

pentru incidentul acela nefericit de la Bordighera. I-am scris editorului tău, dar scrisoarea a venit înapoi nedeschisă. Cred că ți-au pierdut adresa, Patrick.

- M-am mutat şi nu am comunicat noua adresă, zise el rece.

Alex începu să râdă.

- Bine ai făcut. Cred că şi eu voi face asta, mai ales cu editorul meu. Alex o privi pe Antonia. Patrick are o problemă, Tonia. A trebuit să părăsească locuința şi acum stă într-un hotel de mâna a doua, aşa că l-am invitat să stea aici cu noi. Te deranjează, iubito?

Antonia îl privi uluită.

- Şi unde va dormi? Nu este nici o cameră liberă.

Alex ridică din umeri.

- Poate să ia camera de sus. Nu este prea mare, dar e confortabilă. I-am arătat-o şi lui i-a plăcut.

Disperată, ea îl întrebă:

- Dar ai voie să subînchiriezi?

- Nu este vorba de subînchiriere, nu-mi va plăti nimic. Patrick va fi invitatul nostru.

- Eşti foarte amabil, Alex, camera este foarte plăcută. Dacă ai vedea-o pe cea în care locuiesc acum!

Antonia nu mai avu ce să spună, se mulțumi să strângă cu putere paharul pe care-l ținea în mână.

Deci el reuşise să se insinueze în această casă, se vor afla sub acelaşi acoperiş! De ce oare era atât de hotărât să intre în viața ei? Mai era supărat pentru ceea ce se întâmplase cu doi ani în urmă? Oare el ştia că atingerea lui o urmărise toată ziua? Ce voia de fapt? Ea se întrebă dacă îi mai amintea de fata care-l părăsise. Dar acest gând o întrista căci nu-i plăcea să-i amintească de altcineva. Nici nu-i convenea să locuiască cu el sub acelaşi acoperiş. Ideea în sine o speria, dar nu voia să-i strice lui Alex bucuria de a se revanşa pentru nedreptatea pe care i-o făcuse lui Patrick la Bordighera. Patrick o urmărea cu ochi grei de dorință sau cel puțin aşa interpretă ea mesajul privirii lui. Cu o seară în urmă Patrick o mângâiase atât de seducător, încât trupul ei mai tremura şi acum, când îşi amintea. Sărutările lui dăinuiau şi acum, după o zi întreagă şi două duşuri. Se uitase de câteva ori peste zi în oglindă aşteptându-se să vadă urma săruturilor lui. Oare Patrick îşi imagina că săruturile lui o urmăriseră toată ziua? Oare ce voia el cu adevărat? Antonia se întrebă dacă el mai considera că ea seamănă cu fata care-l lăsase baltă. Simți ca un junghi. Nu voia să-i amintească de altcineva.
Unchiul Alex privi la ceas.

- Cred că va trebui să sărbătorim evenimentul, spuse el deodată. Voi rezerva o masă la un restaurant pentru noi trei.
Antonia sări ca arsă.

- Te superi dacă nu merg? Mi-e somn, sunt obosită.

Alex începu să râdă.

- Sper că nu eşti prea obosită pentru a merge la Primavera, ştiu că este restaurantul tău preferat. După ce fac rezervarea la restaurant o s-o sun şi pe Susan Jane să-i spun că stai cu noi.

- Dacă nu-i va surâde ideea, pot găsi altceva, zise Patrick cu jumătate de gură.

- Lui Susan Jane îi plac musafirii, zise Alex îndreptându-se spre casă.

Antonia vru să-l urmeze:

- Tu, Antonia, stai aici la umbră să-ți mai revii, eşti cam îmbujorată.

După ce plecă Alex, Patrick îi spuse:

- Alex avea dreptate, eşti îmbujorată. S-a întâmplat ceva?

De parcă n-ar fi ştiut că el este cauza!

- Uite ce este, Patrick! Nu mă încântă să locuiesc cu tine în aceeaşi casă şi cred că ştii de ce!

- Sigur, ştiu că prezența mea te stresează.

- Faptul că te am aici în preajmă nu mă va ajuta să uit ce mi s-a întâmplat acum doi ani.

- Chiar n-ai putut să treci peste momentul acela, Antonia?

Antonia îşi muşcă buzele:

- Trebuie să recunosc că nu.
- Chiar trebuie să plătesc eu pentru nemernicul acela ? Chiar semăn cu el?
- îți înțeleg supărarea, dar... Nu-mi amintesc cum arăta. Dar chiar trebuie să vorbim mereu despre acelaşi lucru?

Antonia se răsuci pe călcâie vrând să plece.
- Tare aş vrea să ştiu ce este în mintea ta, zise el. Mă întreb de ce mă învinuieşti pe mine deşi eşti conştientă că n-am avut nici o vină.

Ea deschise ochii mari.
- Nu te învinuiesc, Patrick! Deşi nu era prea sigură pe ceea ce spunea. Câteodată tot pe el dădea vina
- Deci nu mă urăşti?
- Nu, Patrick.
- Atunci, dovedeşte-o! De ce sari în sus de fiecare dată când mă apropii de tine?
- Nu mă pot abține!
- Te sperie chiar atât faptul că te țin de mână?

Patrick îi sărută dosul palmei apoi îi atinse palma cu buzele într-o mişcare prelungă, înceată. Ea nu se mai putea mişca, nu mai putea respira. începu să tremure uşor căci nu mai avea aer. Iar când el o luă de după umeri, ea se încordă din nou, gata de luptă şi de fugă.

- Ce te sperie la mine, Antonia?
- Nu mă sperie nimic, Patrick. Ea încercă să-şi elibereze

mâna. Alex poate veni în orice moment.

- Ce încheietură fină ai, zise el, sărutându-i mereu mâna, în timp ce ea continua să se tragă la distanță de el, lucru pe care nu-l reuşi.

Antonia îl împinse.

- Te rog să-mi dai pace!

Dar el n-o lăsă să plece. Uitându-se în ochii ei, murmură:

- Calmează-te, Antonia! Nu te mai lupta cu mine! Nu mi te mai împotrivi! zise el continuând s-o mângâie cu mişcări lente, provocatoare.

Antonia se rezemă de el, iar convulsiile trupului ei cedară treptat. Apoi, parcă mai uşurată, ea oftă şi-l privi, iar el îi ridică încet fața spre el.

- Acum, vorbeşte-mi despre tine şi ceea ce simți, Antonia. De ce eşti atât de speriată?

Fata lăsă ochii în jos.

- Nu este clar?

- Nu, Antonia. Acum un minut mi-ai răspuns la sărut...

- N-am făcut-o, Patrick, se apără ea.

- Ce nu voiai să fac în visul tău, Antonia?

Ea roşi. Patrick o prinse în brațe şi o sărută. Pentru o secundă ea rămase ca o statuie, apoi recăzu în întuneric, lucru care i se întâmpla tot mai des în ultimul timp, recăzu în acele visuri care o duceau la confuzie, visurile care o obsedaseră în ultimii ani. Era sfâşiată între o atracție puternică şi o teamă

bolnăvicioasă, lupta şi cu ea însăşi, nu numai cu el, conştientă numai de prezenţa lui masculină, care-i producea fiori devastatori. înainte de acea noapte la Bordighera, ea fusese prea tânără pentru a şti ce înseamnă dorinţa, iar de atunci refuzase apropierea vreunui bărbat. Acum barajul se rupsese şi apele izbucniseră puternic, iar ea tremura de dorinţă.

Şi atunci avu un gând devastator. Dacă n-ar fi fost atrasă de Patrick Ogilvie şi nu s-ar fi dus după el pe plajă, n-ar fi fost atacată. Se simţi cuprinsă de panică, începu să lupte cu el, simţind că nu mai are aer. Patrick opri sărutul, ridică încet capul, apoi o prinse de umeri şi o scutură:

- Opreşte-te, Antonia!

Fata îl privi cu disperare apoi şopti:

- Dă-mi drumul, atunci!

Dar el o strânse la piept.

- Calmează-te, nu te mai lupta cu mine, murmură el, mângâind-o ca pe un copil.

Acel tremur al corpului ei încetă treptat, fata se sprijini de el recăpătându-şi respiraţia. Patrick o aşeză pe bancă, se aşeză şi el lângă ea lăsând un spaţiu între ei.

- Hai, spune-mi acum, de ce intri atât de repede în panică? Ce te-a speriat acum, Antonia?

- Nu este evident?

- Deloc.

- Nu este adevărat!

- Antonia, nu crezi că sunt capabil să ştiu că femeia pe care o țin în brațe îmi răspunde la sărut şi vrea să facă dragoste cu mine?

Fata roşi.

- Asta este o minciună!

- Nu-ți place să recunoşti?

Ea suspină şi-şi prinse fața în palme.

- Lasă plânsul, Antonia! Ştergeți lacrimile înainte să apară unchiul tău.

Patrick se ridică si plecă, lăsând-o să-şi refacă machiajul, ca să arate normal când va ieşi Alex din casă.

- Susan spune că micuțul este teribil, dar îi este tare dor de noi şi ne duce lipsa. Se va întoarce curând. Peste cine credeți că a dat pe o stradă din Colchester? Rae Dunhill. Patrick îl privi uluit.

- Rae? Ce naiba căuta în Colchester?

- Lucrează la o carte despre răscoala lui Boadicea împotriva romanilor, se pare că această localitate, Colchester, a fost arsă din temelii atunci. Nu prea ştiu unde este Colchester, ştiu doar că este în Essex, şi Susan Jane e acolo cu Jan şi soțul ei. Sunt foarte multe vestigii romane de vizitat şi se pare că Rae asta face tot timpul.

Patrick făcu o grimasă.

- Cine-i face ilustrațiile?

- Cred că le face singură, zise Alex. Dar ne-a mărturisit

că i-ai lipsit teribil. Ne spunea că a vândut ca pâinea caldă cărțile la care ați lucrat împreună.
Patrick zâmbi.
- Asta este o veste bună, căci până acum n-am primit decât avansul la ele.
- Susan Jane cinează cu Rae diseară. Ce zici, Patrick, ai vrea să reiei colaborarea cu ea? Dacă ar veni cu Susan Jane aici şi te-ar solicita, te-ai răzgândi?

Antonia, care nu-şi lua ochii de la Patrick, simți gelozie. Dar ea nu avea nici o calitate pentru a stabili cu cine să lucreze Patrick. Era logodită cu alt bărbat.
Patrick stătea pe marginea fântânii ca de obicei, privind fascinat la explozia de culori.
- Ei, ce zici? Să-i spun lui Rae că te-ai răzgândit?
- Eram într-o pasă foarte proastă ultima dată când am vorbit cu ea, dar acum mi-a trecut.
- Foarte bine, zise Alex entuziasmat.
Antonia simți o strângere de inimă. Oare el voia doar să lucreze cu Rae, sau să aibă o altă şansă cu ea? N-ar fi surprins-o dacă Rae ar fi fost îndrăgostită de el. Ori de câte ori vorbea despre el avea o notă foarte posesivă în glas. Iar Rae era o fată drăguță.
- Să mergem la cină, îi invită Alex.
Fu o seară ciudată. Alex şi Patrick vorbiră numai ei. Antonia abia deschise gura dar ascultă cu atenție, mai ales ce spunea

Patrick. Iar el nu-şi lua ochii de la figura aceea mică, ovală, cu ochi albaştri care-l urmăreau cu intensitate, şi care îi evitau privirea.

Antonia îşi dorea să nu-l fi zărit pe acel vaporetto. De atunci, viaţa ei se complicase, iar ea avea deja prea multe complicaţii. Situaţia se înrăutăţi în zilele

următoare. Se întâlneau cu Alex la fiecare mic dejun, şi mai zăboveau în grădină, cu soarele jucându-le pe feţe.

Mai apoi ea se ducea la Accademia să cerceteze nişte cataloage de picturi neînregistrate, la palazzo, sau să ceară sfaturile unui expert care lucra acolo. Patrick lucra şi el acolo şi adesea se întorceau pe jos acasă, discutând despre arta veneţiană, despre felul în care pictorii Renaşterii folosiseră uleiurile şi tempera, despre Michelangelo sau Donatello.

Patrick era mult mai avansat ca ea atât în teorie cât şi în practică, iar ea învăţa de la el cât de mult putea, ca de la un profesor.

Seara se duceau toţi trei la restaurant sau stăteau acasă şi mâncau spaghete pregătite de Alex, salate făcute de Antonia şi un risotto inventat de Patrick, cu peşte şi ierburi aromatice. După masă ascultau muzică sau jucau cărţi. Alex se mai ducea în vizite, iar Antonia şi Patrick rămâneau singuri. Ea ştia că era periculos ceea ce se întâmpla între ei. Când nu era cu Patrick se gândea tot timpul la el şi era posomorâtă. Cu

doi ani în urmă, îi făcuse o mare nedreptate. Era conştientă de acest lucru şi se simţea vinovată. Din cauza lui era ori foarte fericită, ori într-o stare mizerabilă.

Capitolul 6

Un val de căldură lovi Veneţia pe neaşteptate. Ceţurile autumnale care zăboviseră deasupra oraşului până atunci se spulberară joi dimineaţa şi soarele străluci de parcă era iulie. Antonia abia se mai putea mişca. Patsy o lăsă să plece acasă după prânz, iar ea se conformă.

- Ne vedem luni, vreau să mă odihnesc, de ce nu faci şi tu acelaşi lucru, draga mea, du-te acasă! zise Patsy făcându-şi vânt cu un evantai veneţian din secolul nouăsprezece, din mătase neagră şi dantelă, pe care fuseseră pictaţi nişte trandafiri. Antonia îşi spuse că Patsy avea dreptate, era prea cald pentru ca să poată lucra.

- Ai venit mai devreme, zise Patrick care stătea la umbra unui copac.

Cu un clipit al pleoapelor fata îi spuse că se simte obosită şi ar vrea să se odihnească puţin.

- Ar fi mai bine să mergi pe plajă, puţin înot ţi-ar face bine şi ai putea dormi apoi sub umbrelă.

- Plaja de la Lido este prea aglomerată astăzi.

- Nu şi la ora la care ajungem noi. Este ora perfectă pentru a face plajă, căci soarele nu mai are atâta putere.

Antonia îşi ridică ochii spre cerul albastru fără nici un nor; într-adevăr vremea era ideală. Simţi dintr-o dată dorinţa de a se arunca în mare şi cedă impulsului.

Plaja Lido din Veneţia fusese iniţial o barieră de sedimente aduse de-a lungul secolelor de râurile locale care coborau din Munţii Dolomiţi le-au aglomerat în acest loc, formând o mică insulă, cu câteva plaje minunate. Erau permanent aglomerate. Ea nu fusese prea des în acest loc dar stătuse la Grand Hotel des Bains. Unul dintre hotelurile vecine, ridicat în secolul nouăsprezece, avea o plajă privată unde Antonia petrecuse câteva ore cu diferite ocazii. Dar Patrick o duse la o altă plajă unde închiriară o saltea şi o umbrelă. Aceasta nu era aglomerată dar ei se gândiră că lumea va veni abia de acum, când soarele

începea să mai piardă din putere. Antonia purta un costum întreg, negru, care-i lăsa descoperiţi doar umerii. Se aruncară în apă, ea dorind să se ude puţin, dar nu scăpă de Patrick care o prinse de picioare şi o trase spre apa lagunei. Ea ţipă, apoi începu să râdă, după care înotă tot mai repede.

- Nu scapi de mine, Antonia! îl auzi pe Patrick.

Ea care era o bună înotătoare îşi folosi toată energia pentru a-l lăsa în urmă. Fără a se gândi prea mult, se depărtă de Lido, până când sunetul vocilor şi râsetele de pe plajă nu se mai auziră, auzea doar zgomotul făcut de valuri şi de Patrick care se ţinea în urma ei.

- Antonia, ce naiba faci? strigă Patrick.

Ea nu ţinu seama de faptul că se depărtase prea mult de plajă şi era deja obosită. Trupul îi era tot mai greu, respiraţia îngreunată şi o dureau toţi muşchii. încetini, se uită peste umăr şi văzu că Patrick o urma la o oarecare distanţă. Nu era mai bine să se întoarcă? îşi muşcă buzele şi vrând să se întoarcă simţi o crampă puternică în piciorul stâng. Ţipă de durere, înghiţi apă, începu să tuşească şi intră în panică. Patrick o ajunse din urmă.

- Am crampe puternice, reuşi ea să-i spună.

- încearcă să faci pluta! strigă el. Văzând că fata nu-l ascultă, el continuă: atunci ţine-te de mijlocul meu, dar lasă-mi libere braţele şi picioarele ca să putem ajunge la mal. Patrick începu să înoate trăgând-o după el. Antoniei nu-i era uşor să se lase condusă. După aproape jumătate de oră se treziră aruncaţi de valuri la mal, ca două animale înecate. Stătură cu faţa la nisip o vreme simţindu-şi inimile bătând cu putere. După un timp Antonia se ridică şi începu să-şi maseze piciorul. Patrick îşi reveni şi el.

- Trebuie să-ţi mulţumesc, mi-ai salvat viaţa.

- Este o prostie să te aventurezi astfel, să n-o mai faci, data viitoare poate nu voi mai fi cu tine. Dar ea nu-şi putea lua ochii de la gura lui Patrick. Crampele îi trecuseră şi se simţea mai bine odată ajunsă pe plajă, în siguranţă. Pentru a-l evita pe Patrick ea-şi puse căştile la urechi şi începu să asculte

muzică. Lumea începu să părăsească plaja. Antonia adormi şi visă că Patrick o săruta. Se trezi şi se întoarse pe-o parte dar îl surprinse pe Patrick care o urmărea cu ochii pe jumătate închişi. Simţi că pielea începe să-i ardă. Fără îndoială, el ştia ce gândea ea.

- Nu mă mai urmări! izbucni Antonia.

- Dormeai, cu ce te-am deranjat?

Părăsiră plaja îndreptându-se spre casă unde găsiră un bilet de la Alex care le spunea:

„Am dat peste un vechi prieten şi iau masa cu el şi ultima lui soţie. Nu mă aşteptaţi!"

- în acest caz şi noi vom mânca undeva, nu? sugeră Antonia.

- Acum zece minute spuneai că nici nu te mai poţi mişca de oboseală. Ştii ce? Tu fă un duş, iar eu voi găti spaghetti. Sau nu, o să gătesc altceva, va fi surpriză.

Cam fără chef, Antonia se duse în baie, încuie uşa, făcu un duş călduţ, după care se îmbrăcă într-o bluză albastră, transparentă şi o pereche de jeanşi.

Când veni de la duş, din bucătărie se simţea un miros apetisant.

- Aşază masa, Antonia, auzi glasul lui Patrick. Ea deschise frigiderul unde găsi şi o sticlă de vin roşu pe care o aduse la masă şi o puse alături de coşul pentru pâine, după care aprinse cele două lumânări din mijlocul mesei.

- Sunt gata, se auzi glasul lui Patrick, care apăru cu o farfurie mare pe care o aşeză pe masă.

- Ce este asta? întrebă ea curioasă. Arată ca o omletă care s-a tăiat, amestecată cu ardei roşu şi verde, ceapă, şuncă şi roşii.

- Se numeşte Piperade, este o mâncare italienească. N-ai mai mâncat aşa ceva? încearcă, sunt sigur c-o să-ți placă. Nu dau niciodată greş cu mâncarea.

Antonia clătină din cap.

- Nu, n-am mai mâncat aşa ceva, dar sunt sigură c-o să-mi placă.

Patrick avea dreptate, era o mâncare delicioasă. La fel şi vinul, şi muzica. în timp ce mâncau Patrick îi vorbi despre marele artist venețian Tintoretto ale cărui picturi erau un amestec de fantezie şi lumină venețiană subacvatică. Antonia îl asculta ca vrăjită, urmărind fumul lumânărilor pe care curentul provocat de o fereastră deschisă, îl făcea să capete forme stranii.

După ce mâncară şi strânseră masa, el începu să-i schițeze portretul. Antonia stătea în lumina lumânării, urmărind cum figura ei prindea viață: o creatură cu bucle dezordonate, ochi languroşi, în care ea se recunoştea, cu toate că Patrick mai adăugase ceva ce ea nu putea identifica, făcând-o să arate ca o invenție a lui.

Patrick împinse schița spre ea.

- Ei, ce zici?

- Nu sunt eu, zise Antonia privind la gura fetei cu buze senzuale, deschise. Nici ochii nu i se păreau asemănători.

Patrick se ridică şi luă o oglindă veneţiană de pe perete, pe care o aşeză în faţa ei.

- Tu eşti, Antonia, aşa cum ar trebui să fii, nu cum crezi tu că eşti acum. Prima dată când te-am văzut aşa arătai.

Ea se privi, şi nu mai putu să nege, ceea ce vedea semăna cu desenul ca trăsături de bază.

- Când m-ai văzut prima oară, abia îţi reveneai după despărţirea de Laura, nu aveai chef să vezi dacă eu sunt sexy!

Patrick făcu o grimasă.

- Da, eram furios în seara respectivă. Eram aşa de vreo patru zile, admise el. Dar de cum te-am văzut, nu mi-am mai putut lua ochii de la tine. Când am auzit ce s-a întâmplat atunci, m-am simţit vinovat, pentru că şi eu aş fi vrut să fac dragoste cu tine.

- Dar n-ai lăsat să se vadă asta!

- M-am gândit că ar fi fost mai bine dacă aş fi dansat cu tine, dacă aş fi făcut dragoste cu tine, astfel nu te-ai mai fi dus pe plajă.

Antonia simţi că ochii i se umplură de lacrimi. Se ridică şi porni spre dormitorul ei fără a-i mai spune măcar noapte bună.

Nu adormi imediat, stătu trează jumătate din noapte imaginându-şi cum ar fi fost dacă Patrick nu i-ar fi refuzat invitaţia la dans. Oare apoi m-aş fi culcat cu el? Da, cu siguranţă. Se îndrăgostise dintr-o dată de el. Antonia îşi îngropă faţa în pernă, dar îşi aminti gura lui, sărutul lui. Gemu şi se întoarse pe o parte. I se dăruise lui Patrick ca un fruct copt, care aşteaptă să fie cules. Dacă el ar fi întins atunci mâna ar fi cules-o cu uşurinţă; dar el nu făcuse aşa ci plecase şi astfel, doi ani din viaţa lor se pierduseră inutil.

Uneori am impresia că-l urăsc din toată fiinţa mea, gândi ea, privindu-şi figura slabă, cu pomeţii proeminenţi care se vedea în oglindă. Aş vrea să-l fac să sufere aşa cum a făcut şi el cu mine. Aş vrea să-l văd venind la mine în genunchi, implorând iertare. Antonia se întoarse şi-şi îngropă faţa în pernă, dar şi aceasta îi aminti tot de gura lui fierbinte. Gemu şi se întoarse pe partea cealaltă. Fu pentru ea o noapte teribil de lungă şi istovitoare, dar spre ziuă reuşi să adoarmă.

La micul dejun Patrick o invită să petreacă ziua cu el şi Alex, la un atelier de sticlărie pe insula Murano, unde mergea cu un prieten pentru a vedea cum se produce sticla cu acelaşi nume.

- Vii cu noi, Antonia? o invită el.

- Mulţumesc, am alte lucruri de făcut, îi spuse Antonia, rece.

Ea ştia că ar fi fost o frumoasă călătorie prin ceţurile

matinale ale lagunei, dar perspectiva călătoriei alături de Patrick n-o încânta. Era foarte adevărat că-şi descoperiseră multe pasiuni comune; pictura, sculptura şi muzica, sau poate aflaseră mai multe unul despre celălalt în timpul acelor lungi tăceri, pe când stăteau pe marginea fântânii, sau la umbra smochinului.

Patrick fusese forțat de prezența lui Alex să accepte refuzul ei fără alte comentarii, dar îi aruncase o privire din care ea înțelese că nu era tocmai fericit să plece fără ea. Preferă să facă o scurtă plimbare în aerul proaspăt al dimineții, imaginându-şi cum ar fi fost să meargă cu el, să vadă cum se ridică încet ceața, de pe vaporetto, iar când se va ivi soarele să privească spre San Michele unde se afla cimitirul cu toate mormintele albe, cu monumentele din marmură de Carrara. Această insulă avea o atmosferă aparte, de linişte melancolică. Plecă să se plimbe pe Riva, iar când se întoarse, Susan Jane fu cea care îi deschise.

- N-am ştiut c-o să vii astăzi! spuse Antonia surprinsă.

- Am venit mai devreme, mi-era dor de Alex! Dar tu ce faci, draga mea? Arăți foarte bine. Ce face Cy?

- Rae a venit cu tine? o întrebă Antonia.

- Da, e sus, despachetează. Ar fi mai bine s-o ajut şi eu. Ne poți pregăti o limonadă foarte rece şi dulce, Antonia? Abia am venit şi suntem încălzite.

Din capul scărilor se auzi glasul lui Rae, apoi zgomot de

uşi trântite, râsete.

- Trebuie să fiu la Florența marțea viitoare, se auzi vocea ei.

- Dar până atunci, stai cu noi, nu? o invită Alex.

- Dacă mă suportați atât de mult!

Cei doi Holtner începură să râdă.

- Nu te-am fi invitat dacă nu te plăceam, Rae! Fii binevenită, şi rezolvă-ți problemele cu Patrick.

Rae începu să râdă.

- Abia aştept să-l văd! Am lucrat foarte bine împreună, este singurul care reuşeşte să transpună

ideile mele în desen. Sper că şi-a revenit de acum. Era un tip foarte docil când era cu Laura Grainger. De fapt, Laura nu putea să găsească un bărbat mai bun, mai blând, mai înțelegător ca Patrick. Sper că şi-a revenit.

Antonia îşi dori s-o fi cunoscut pe Laura Grainger. Patrick nu vorbea niciodată despre ea. Toți îi spuneau că seamănă cu Laura Grainger, dar Rae spunea mereu că era o fată foarte frumoasă, pe când ea, Antonia nu putea spune acelaşi lucru despre sine. Era anormal de slabă, nu avea sex-appeal şi nici nu voise să aibă în ultimii doi ani.

- Patrick nu mi-a lăsat impresia unui bărbat uşor de manevrat, zise Susan Jane.

- N-ai ajuns să-l cunoşti, lui Patrick îi plac femeile puternice. Laura Grainger era o tipă dură, ambițioasă, iar

Patrick era nebun după ea.

- Eşti sigură că vorbeşti despre Patrick Ogilvie? insistă Susan Jane.

- Se vede că nu-l cunoşti, zise Rae care rămase apoi, cu privirea pierdută.

Antonia simţi o durere acută în dreptul inimii. Era bolnavă de gelozie, nu suporta gândul că Patrick ar fi putut să iubească o altă femeie.

- Am auzit că era nu numai frumoasă ci şi inteligentă, continuă Susan Jane. Tot n-am aflat de ce l-a lăsat pe Patrick pentru un altul. Ce o fi avut acel bărbat în plus?

- Ştiu că avea o fermă, pe undeva... prin Anglia şi trăia ca în epoca de piatră, mă refer la relaţiile lui cu femeile. Mie nu mi-ar fi plăcut. Eu m-am înţeles întotdeauna cu Patrick pentru că m-a lăsat să iau eu decizii, zise Rae.

Susan Jane se încruntă.

- Nu cred că ţi-ar plăcea să lucrezi cu Alex, căci ar avea el ultimul cuvânt, zise ea.

- Rae, nevasta mea are dreptate. Sunt gata să gătesc pentru ea, s-o îngrijesc dacă este bolnavă, iar când trebuie să ne facem planuri le facem de comun acord, n-aş lăsa-o să ia singură vreo decizie.

în acel moment îl auzi pe Patrick care se întorsese. El intră în bucătărie, iar ea-şi simţi inima bătându-i atât de tare, încât se temu că şi el o va auzi. Era înalt, bine făcut, bronzat,

îmbrăcat cu o cămaşă albă şi jeanşi. O necăjea şi faptul că de acum el va fi tot timpul cu Rae şi pe ea o va neglija. îl privi nu fără durere.

- Nu trebuie să pari chiar atât de fericită că mă vezi, zise Patrick observându-i figura.

- Au venit Susan şi Rae, îl informă ea scurt.

Patrick păru surprins.

- Au şi venit? Am crezut că abia luni ne vom bucura de prezența lor!

- Au venit cu altă cursă, zise Antonia care îl privea conştientă de felul în care arăta el. Dar şi mai conştientă era ea de dorința cu care se confrunta ori de câte ori îl vedea.

Vocile se auzeau mai aproape acum. Susan Jane şi Alex vorbeau, râdeau şi-i povesteau lui Rae o anecdotă despre Veneția. Intrară în încăpere şi Rae apăru în uşă, desfăcând larg brațele pentru a-l primi pe Patrick.

- Patrick! Ce bine îmi pare să te văd!

- Şi eu mă bucur, Rae! zise el.

Antonia urmări fiecare gest pe care-l făcură cei doi, fiecare expresie, fiecare inflexiune a vocilor lor. Ar fi vrut să ştie ce gândea Patrick despre Rae. Era o prietenă, sau mai mult? Oare relația lui cu aceasta dusese la ruperea logodnei de către Laura? Aceasta fusese oare geloasă? Antonia ar fi vrut să existe cineva care să-i răspundă la toate întrebările care-i veneau în minte acum.

Alex Holtner le spuse pe tonul lui obişnuit, plin de optimism.

- Dragii mei, trebuie să sărbătorim evenimentul! Ai un restaurant preferat, Rae? Sau ne laşi pe noi să alegem?

Rae îi privi şi le spuse:

- Ce-ar fi să mergem la Antico Martini?

- Desigur! exclamă Alex, este şi restaurantul nostru preferat. Voi suna chiar acum să rezerv o masă pentru cinci persoane.

- Dar cu o condiție, zise Rae. Să mă lăsați pe mine să plătesc!

- Nici să nu îndrăzneşti să gândeşti c-o vei face, Rae, zise Alex.

- Puteți plăti voi data viitoare, când veți alege voi unde mergem. Dar de data asta, lăsați-mă pe mine s-o fac.

Rae le zâmbi cu prietenie, dar Antonia care o urmărea observă că sub acele trăsături delicate se ascundea o hotărâre şi o siguranță care nu se puteau vedea la orice femeie. Rae Dunhill era o femeie puternică. Dar oare ce fel de femeie îşi dorea Patrick?

- Bine, atunci să rezervăm o masă pentru cinci persoane, zise Susan Jane, deşi este cam târziu şi nu cred că vom mai găsi vreuna.

- Patru, interveni Antonia. Eu rămân acasă, aştept telefon

de la Cy.

- Dacă nu te va găsi, va suna mai târziu, Antonia, interveni Patrick, mergi cu noi!

- Mă doare şi capul, din cauza căldurii din ultimele zile.

- Ar fi bine să te culci devreme, Antonia, eşti cam palidă, draga mea, zise Rae.

- Cred c-o voi face, Cy va suna mai târziu aşa că o să dorm cel puţin o oră, două. Vă doresc o seară plăcută.

Ii auzi plecând şi odată ajunsă în camera ei, după ce se dezbrăcă, Antonia îşi făcu manichiura şi ascultă muzică. Cei patru nu se întoarseră decât spre dimineaţă. Auzi vocea caldă a lui Patrick, care-i spunea ceva lui Rae, iar ea râdea din tot sufletul. Apoi scările începură să scârţâie de parcă cineva ar fi urcat la culcare. Oare era Patrick? Era singur sau cu Rae? Era o noapte sufocantă, iar ea nu dormi aproape deloc. La auzul vocilor lor vesele şi fericite, ea-şi îngropă faţa în pernă, ca să nu mai audă nimic.

In zilele care urmară Antonia îşi făcu mai mult de lucru la palazzo şi nu-l prea văzu pe Patrick, şi nici pe Rae.

Oricum, află de la Alex că Patrick şi Rae ajunseseră la o înţelegere, iar el urma să-i ilustreze din nou cărţile.

- Trebuia să-i împace cineva! exclamă Alex, foarte satisfăcut de felul în care mergeau lucrurile între Rae şi Patrick. Amândoi sunt mândri şi încăpăţânaţi.

După câteva zile, Rae plecă într-o dimineaţă spre

Florența. Antonia era singura trează la ora aceea.

- Plec, Antonia, zise Rae urmărind cum fata curăța o piersică, iar Antonia o privi uimită, căci nu se aştepta ca Rae să plece atât de repede.

- Te rog să bei cafeaua şi să mănânci câteva brioşe, sunt proaspete, le-am cumpărat acum, de dimineață, o îmbie ea.

- Nu, mulțumesc, Antonia, cred c-o să mănânc ceva la aeroport. Mi-am luat rămas bun aseară de la toți. Te rog să-i transmiți lui Patrick toată dragostea mea, îi spuse Rae, iar pe tine te aştept la Florența când vei avea timp. îmi va face plăcere să stăm de vorbă, să ne cunoaştem mai bine.

- Am crezut că Patrick va pleca odată cu tine.

- Aşa ar fi trebuit, dar mi-a spus că mai are câte ceva de terminat pe aici şi n-am putut să-l conving. Patrick s-a schimbat mult, a devenit foarte dificil şi iras-

cibil. Nu sunt sigură că vom colabora ca înainte, dar eu mă voi strădui din tot sufletul ca lucrurile să meargă bine. Te rog să transmiți dragostea mea tuturor! Dar nu văd de ce te plictisesc cu problemele mele. O să ne mai vedem. Mă bucur că te-ai logodit şi că ai uitat ce s-a întâmplat acum doi ani la Bordighera.

Antonia nu simți nevoia să spună ceva; de fapt nici n-ar fi avut cum, datorită debitului nestăvilit a lui Rae.

La câteva minute după plecarea lui Rae, apăru şi Alex.

- Este o tânără foarte descurcăreață, această Rae, zise

Antonia. Şi-a comandat singură taxiul, şi-a cărat bagajul. Am crezut că Patrick se va duce cu ea. Cât mai rămâne aici?

Alex ridică din umeri.

- Atât timp cât stăm şi noi. Rae a negociat un nou contract pentru el cu editorul ei şi astfel Patrick speră că-şi va putea permite un apartament mai bun.

- Deci rămâne la Veneția? insistă Antonia. Sentimentele ei era schimbătoare şi contradictorii ca vremea în luna aprilie. In ultimele zile ea se simțise foarte nefericită gândindu-se că Patrick va pleca odată cu Rae, iar acum o deranja perspectiva ca el să stea aici, la Veneția. Cum va lucra la cărțile lui Rae, dacă locuiesc în oraşe diferite?

- Probabil îşi vor trimite lucrările prin poştă, doar n-au pentru ce să se întâlnească prea des.

Alex şi Susan Jane plecau peste câteva zile, iar Antonia urma să se mute la palazzo, invitată de Patsy Devvon.

Primi un apartament mai retras, într-o aripă a acelui imens palat, şi se gândi cu părere de rău că va trebui să părăsească minunata casă cu smochin. Acolo era locul în care devenise pentru prima oară conştientă că era îndrăgostită de Patrick şi amintirile despre el erau împletite cu cele despre această casă. Avea multe amintiri cu el: Patrick stând pe marginea fântânii, împroşcând apa în timp ce vorbea, Patrick hrănind porumbeii cu resturi de pâine, sau privind-o cu ochii lui albaştri de la umbra smochinului.

Timp de doi ani o imagine întunecată a lui Patrick o urmărise, îi provocase coşmaruri şi-i făcuse inima să bată nebuneşte. Cele două săptămâni petrecute alături de el la Veneția îi dăduseră ocazia să gândească altfel despre el. O mai înspăimânta uneori, încă îi mai stăpânea visele. Dar cum ar fi putut să uite că dacă nu l-ar fi urmat atunci, pe plajă, nu s-ar fi întâmplat nimic?

Se îndrăgostise de el la prima vedere şi în aceeaşi noapte ajunsese practic în iad, închipuindu-şi îngrozită că omul de care se îndrăgostise era cel care-i făcuse rău. Chiar după ce aflase că nu el fusese acela, nu putuse scăpa de confuzia din inima ei, pasiunea se îngemănase cu teama, dorința cu repulsia.

Ultima săptămână petrecută la casa cu smochin, fu una foarte ocupată pentru Antonia. Ea îşi împachetă lucrurile, iar Patrick o ajută să ducă bagajele până la vaporaşul care urma s-o ducă la palazzo. Insistase să vină cu ea.

- Sper că n-ai de gând să cari toate astea singură! exclamase el. Urcă, îi spuse el, luând-o de mână pentru a o ajuta. Stai aici, îi ordonă el, apoi. Peste câteva minute porniseră pe canal. Antonia privea cerul albastru, mozaicul auriu şi cupolele de la San Marco, minunatele palate care se oglindeau în apa canalelor. Ajunseră în sfârşit, la palazzo. Patrick îi duse bagajele înăuntru, prin curtea interioară plină de ghivece de trandafiri şi geranium, de ferigi. Din curtea din

spate se urca la primul etaj, până la portico, o încăpere care semăna cu un coridor în care se aflau expuse minunate picturi şi sculpturi, cu mese pe care se găseau colecţiile Devvon.

Lucia fu cea care îi întâmpină.

- Madame, a plecat să-şi bea cafeaua cu baronessa. Ştii care este camera ta? Şi cine este acest bărbat? o interogă ea văzându-l pe Patrick. De ce aduci bărbaţi străini în casă fără permisiunea doamnei?

Antonia îi explică cine era Patrick: acesta sărută mâna Luciei.

- Pictor, zici? Ştiu eu cum sunt ăştia, sunt chiar mai răi decât bărbaţii obişnuiţi, bombăni Lucia. Mă duc să-i fac totuşi, o cafea.

- Patrick nu mai stă, m-a ajutat la bagaje, atât. De acum, mă descurc singură cu ele.

- Doar nu vrei să le cari singură! zise el după ce începu să care din bagaje pe scări.

- Văd că nu-l poţi manevra tot atât de uşor ca pe nepotul doamnei, zise Lucia, camerista doamnei Devvon.

între timp, Patrick privea uimit la acel palazzo.

- Deci acesta este locul pe care-l va moşteni logodnicul tău cândva!

Antonia încuviinţă, aşteptându-se şi la comentarii mai cinice.

- Este normal să ţi se pară atrăgător un asemenea bărbat!

- Nu ai dreptul să faci astfel de comentarii, Patrick. Nu mă interesează banii lui Cy. M-aş mărita cu el chiar dacă ar fi sărac!

- Atâta timp cât nu încearcă să facă dragoste cu tine?

Antonia simţi impulsul de a-l pălmui, dar el fu mai rapid prinzându-i mâna.

- Voiai să mă loveşti, Antonia? Faptul că îţi pierzi atât de uşor controlul înseamnă că eşti o femeie adevărată, cu pasiuni, cu instincte.

- Dă-mi drumul, Patrick!

- Imediat. Dar mai întâi....

Patrick o sărută cu pasiune, iar ea rezistă la început cu înverşunare, apoi el o trase mai aproape la pieptul lui. In momentul acela ea ar fi putut să scape dar se simţea atrasă ca de un magnet şi cedă sărutului lui. Ii simţi mâinile pe trupul ei, începu să tremure gemând uşor cu ochii închişi, sângele începu să-i pulseze. Ea purta un tricou pe care Patrick i-l scoase cu uşurinţă pentru a-i cuprinde sânii cu mâinile. Cu mâini tremurânde, ea îi descheie cămaşa simţindu-i trupul arzând, atingându-i muşchii puternici, umerii laţi. Deodată, Patrick destrămă acea vrajă care se crease între ei, dându-i capul pe spate, forţând-o să-l privească.

- Acum, trebuie să recunoşti că nu-l iubeşti pe Cy Devvon. Nu cred că şi pe el l-ai dorit tot aşa de mult. Dacă te măriţi cu el, vei ruina două vieţi!

Capitolul 1

Cy o sună pe Antonia la palazzo, după cină, pentru a se asigura că mutarea decursese fără probleme. Antonia cinase în cameră pentru că doamna Devvon ieşise cu o prietenă.

- Mă simt obosită şi m-am culcat devreme, îi spuse ea.

- Sper că nu te-am trezit din somn, zise Cy îngrijorat.

Ea îi povesti că despachetase, îşi aranjase toate hainele şi se simțea bine în noua ei casă. în timp ce vorbea se gândea cum putea să-i spună lui Cy ce era în mintea ei, dar i se păru imposibil să deschidă discuția pe tema asta la telefon, aşa, din senin. îşi dori să nu fi fost atât de laşă.

Poate că totuşi vocea o trădase pentru că la un moment dat, Cy o întrebă:

- Este ceva ce nu-ți convine, Antonia?

Ea oftă pe jumătate nervoasă, pe jumătate uşurată.

- Nu ştiu cum ai ghicit! Probabil că a fost telepatie! Dar ai dreptate, Cy, m-am tot gândit, nu ştiu cum să-ți spun... sunt foarte confuză. Mi-e foarte greu să-ți explic ceea ce simt... nu ştiu să găsesc cuvintele potrivite.

- încerci să-mi spui că te îndoieşti de logodna noastră? o întrebă el, oftând.

- Exact. Cy, n-aş vrea să-ți stric viața, nu cred că sunt pregătită pentru căsnicie. N-ar fi trebuit să accept cererea ta

cu atâta uşurinţă. Antonia făcu o pauză, simţind că nu mai are aer.

Cy era foarte receptiv.

- Putem să mai amânăm, draga mea. Nu trebuie să ne grăbim, aşa că nu intra în panică.

Antonia îşi muşcă buzele, dorindu-şi să-i fi spus tot adevărul. Oare de ce era atât de laşă?

Ii era teamă să recunoască în faţa lui Patrick că-l iubea, iar lui Cy să-i spună adevăratul despre iubirea ei pentru acesta, ceea ce făcea imposibilă căsătoria lor. Nu, nu se putea mărita cu el.

Cy o lăsă să termine, apoi continuă s-o liniştească.

- Desigur, am observat o schimbare la tine de când m-am întors în Statele Unite, cred că n-am făcut bine lăsându-te prea mult timp singură. Am crezut că-ţi va fi mai uşor să te obişnuieşti cu ideea căsătoriei dacă vei fi mai mult timp departe de mine, dar se vede că am dat greş.

- Nu, ai avut dreptate, aveam nevoie de timp de gândire.

- Antonia, ai petrecut prea mult timp singură, gândindu-te la ce s-a petrecut atunci, la Bordighera, la viitorul nostru. Ştiu că-ţi este greu, dar trebuie să dai uitării trecutul, să trăieşti în prezent.

- Ştiu că asta ar trebui să fac.

- Mi-aş dori să vin astăzi la Veneţia, să putem discuta aceste probleme deschis, dar am un program prea încărcat.

Totuşi, îţi promit că voi veni imediat ce timpul mi-o va permite. între timp, nu sta prea mult singură, nu-ţi face probleme şi nu te mai gândi la căsătorie pentru un moment. Nu vreau să te oblig în vreun fel. Scoate şi inelul, dacă asta te ajută în vreun fel, dar pune-l undeva în siguranţă, în palazzo, da? Cy îi spuse ultimele vorbe pe un ton glumeţ, dar ea ştia că inelul valora foarte mult. Iar acum culcă-te, .odihneşte-te, şi

dimineaţa vei vedea lucrurile altfel. Cy îi vorbea mereu de parcă ea ar fi fost un copil, iar el un adult care trebuie să aibă grijă de ea. Oare aşa o vedea el, ca pe un copil? Era adevărat că între ei era o mare diferenţă de vârstă căci Cy avea aproape vârsta tatălui ei... Cum putea el să vrea să se căsătorească cu o femeie pe care o considera încă un copil? După ce închise telefonul, Antonia rămase cu ochii în tavan, ascultând apa care se lovea de maluri în jurul palazzo-ului, gondolele care treceau pe Canal Grande. Avea inima grea. Cy n-o luase în serios.

Iar ea îşi spuse că nu fusese destul de sinceră cu el. De fapt, nu-i spusese ce gândea , nici ce simţea. Poate de aceea el luase discuţia ca pe un atac premarital de nervi, pe fondul celor întâmplate cu doi ani în urmă. Dar ea nu-i spusese că l-a reîntâlnit pe Patrick. Ea era sigură că Cy n-o iubea. Nu dăduse nici o dovadă de pasiune, sărutările lui fuseseră tandre, dar lipsite de pasiune. Era mai bine dacă-i spunea că

nu-l iubeşte, că este îndrăgostită de Patrick. îşi îngropă faţa în pernă. Nu trebuia să se mai gândească la Cy.

A doua zi, gândurile i se mai limpeziră şi se duse pentru ultima dată la casa cu smochin, de pe Dorsoduro. Susan şi Alex dădeau o petrecere de adio

pentru prieteni şi ea îi ajuta la curăţenie, la pregătirea mâncărurilor, cu toate că se hotărâseră să facă feluri foarte simple cum erau paella, pizza, care puteau fi încălzite când veneau oaspeţii.

Când totul fu pregătit, frânţi de oboseală se aşezară în fotolii, cu câte un pahar de vin alb în faţă pentru a mai stabili ultimele lucruri înainte de a face duşuri şi a se îmbrăca.

- Ce idee nebunească ne-a venit! exclamă Susan Jane. Mâine, când ne aşteaptă un drum atât de lung vom fi morţi de oboseală!

- Da, dar nu vom avea nimic de strâns aici, am vorbit cu o femeie căreia trebuie să-i las cheile casei! adăugă Alex, pe tonul lui optimist, dintotdeauna. Şi nici n-o să fim nevoiţi să gonim până la Monte Carlo, ne putem opri pe drum la vreun motel, să dormim acolo noaptea. Relaxează-te dragă, îi spuse el lui Susan Jane, nu există probleme pe care să nu le putem rezolva.

Susan Jane goli paharul de vin şi le spuse:

- Sunt prima la duş!

Alex care rămăsese cu Antonia comentă:

- Ea trebuie să fie mereu prima la duş! Asta îi lasă mai mult timp să se îmbrace, căci ştii cum îi place să

piardă vremea când este vorba de o petrecere! Se schimbă de cel puțin zece ori până se decide ce să poarte!

- Dar arată superb întotdeauna! zise Antonia.

- Aşa este, admise şi Alex. Dar tu ce vei îmbrăca? Ceva sălbatic şi sexy, sau elegant şi sofisticat?

Antonia îl privi ciudat ştiind că nici una dintre aceste descrieri nu i se potrivea. De fapt, ultimul lucru pe care şi-l dorea era să arate sexy. Ea nu ştia cum să se treacă neobservată de bărbați oriunde s-ar fi aflat. Cu toate că-i plăcea eleganța altor femei, ea era foarte conştientă că nici acest lucru n-o caracterizează.

- Am adus cu mine numai rochia pe care mi-ai dăruit-o cu ocazia carnavalului, unchiule Alex.

- Şi pe care n-ai îmbrăcat-o niciodată, de fapt.

Era o rochie realizată special pentru a fi purtată la Carnavalul din Veneția, care avea loc în februarie când oraşul era încă răcoros, umed şi întunecat. Explozia sălbatică a carnavalului aprindea străzile Veneției timp de o săptămână, aducând turiştii chiar şi în acest sezon mort, precum şi mii de studenți la arte de pe tot cuprinsul Italiei, ba chiar din toată Europa, care veneau aici să se distreze şi să facă bani cu pictura corporală.

Alex Holtner, soţia lui şi Antonia pierduseră de fapt carnavalul, sosind la două săptămâni după ce se sfârşise, dar Alex insistase să-i cumpere o rochie superbă pe care ea nu şi-ar fi permis-o. Era o rochie care se purta numai în ocazii speciale cum era aceasta. Antonia îşi alese şi o mască potrivită cu rochia.

De cum o văzuse, Susan Jane îi spusese:

- Du-te şi probeaz-o!

Ea se împotrivise, dar Susan insistase foarte mult şi Antonia cedase, probând rochia. Văzându-se astfel îmbrăcată Antonia rămase uimită, la fel Susan Jane şi Alex.

- Dar nu mi-o pot permite! spusese ea cu oarecare tristeţe.

- Noi ţi-o dăruim, Antonia, spusese Susan Jane iar Alex încuviinţase.

Acesta fusese unul dintre nenumăratele lor gesturi de generozitate. Cei doi erau cei mai apropiaţi prieteni ai ei şi fusese norocoasă să-i aibă. Iubirea lor o făcuse să nu mai simtă indiferenţa părinţilor ei. îi privi pe cei doi cu ochii în lacrimi şi le spuse:

- Dacă aţi ştii cât îmi veţi lipsi! Veneţia mi se va părea serbădă fără voi!

- Suntem la câteva ore distanţă; dacă simţi nevoia să vorbim sună-ne şi vom veni să te vedem. Dar suntem siguri că-ţi va plăcea să locuieşti la palazzo: ai un apartament superb, Patsy Devvon te place, iar Cy nu va mai sta mult

departe. Apropo, când se întoarce?

Antonia lăsă ochii în jos, amintindu-şi cum încercase să-i explice lui Cy că nu se mai căsătorea cu el.

Alex fu chemat de soția lui s-o ajute la fermoarul unei rochii pe care voia s-o îmbrace, iar Antonia fu ultima care făcu duş. Tocmai îşi făcea manichiura când Susan Jane îi spuse că se duceau să mai cumpere băutură, căci unul dintre invitați aducea cu el o întreagă formație de jazz care urma să dea un adevărat concert în gradină.

După ce-şi termină manichiura, Antonia se duse în fața oglinzii unde-şi puse masca pe care unchii ei i-o cumpăraseră odată cu rochia. Masca îi acoperea partea de sus a feței, lăsându-i libere gura, obrajii, bărbia. Era dificil să facă masca aceasta să stea bine, iar Antonia se luptă câteva momente cu sforile pe care trebui să şi le prindă în păr, operație nu tocmai simplă. De aceea, răsuflă uşurată când auzi paşi pe scări, însemnând că unchii ei se întorseseră.

- Susan Jane, poți veni să-mi aranjezi masca?

Antonia se întoarse spre uşă, aşteptând reacția lui Susan Jane.

Dar în cadrul uşii nu se afla Susan Jane ci Patrick. El o privi câteva minute.

- Te rog să pleci numaidecât, ca să nu strig după ajutor!
- Tu m-ai invitat, Antonia!

Ea nu apucase să se îmbrace, purta doar un combinezon

negru cu dantelă, care nu-i ascundea prea mult din trup.

- Am crezut că este Susan Jane, pe ea am invitat-o. Te rog să ieşi imediat, altfel voi striga după ajutor.

- Nu mai este nimeni în casă, Susan şi Alex au plecat să mai cumpere răcoritoare, zise el apropiindu-se. Patrick era îmbrăcat într-un costum negru, cu o eşarfă albă. îmbrăcămintea asta îl făcea să pară mult mai înalt. Antonia simţi dorinţă de cum îl văzu căci nu putea rămâne insensibilă la felul în care arăta el. Se uită disperată în jur după un obiect de îmbrăcăminte, dar capotul îl lăsase pe un scaun care se afla la uşă şi pentru a-l recupera însemna să treacă pe lângă Patrick.

- Arăţi foarte sexy, Antonia, murmură Patrick cu glas încărcat de dorinţă. în seara asta străluceşti, pari

o făptură mistică, jumătate pasăre, jumătate femeie. Ce fel de pene sunt acestea ? Ale unui porumbel? Nu, ar trebui să fie mai cenuşii.

- Mi s-a spus că sunt de fazan argintiu.

- Sunt foarte frumoase, zise Patrick atingându-i obrazul cu tandreţe.

Antonia îl urmărea ca hipnotizată, incapabilă de a se mişca, dorinţa făcând-o să se înfioare.

- Dacă ai fi pasăre te-aş pune într-o colivie, murmură Patrick. Dacă ai fi femeie m-aş încuia cu tine într-o încăpere unde să facem dragoste zile întregi.

Antonia se forţă să râdă.

- Ai un foarte ciudat simţ al umorului!

- Aşadar, spune-mi ce vrei să fii, Antonia! Dacă vrei să fii femeie, spune-mi! zise el trăgând-o la pieptul lui. Nu te mai împotrivi, Antonia, relaxează-te.

- Nu pot suporta atingerea ta, Patrick, şopti ea închizând ochii.

- De ce nu mă priveşti, Antonia? Dacă continui să stai cu ochii închişi şi să pretinzi că nu s-a întâmplat nimic, nu vei depăşi niciodată această stare.

- Nu te înfuria, Patrick, nu suport să fii furios... la fel s-a întâmplat şi cu celălalt bărbat....

- Iar eu, când te văd în starea asta îmi pierd cumpătul şi simt nevoia să-l ucid pe cel care te-a molestat. Antonia, mai curând sau mai târziu, va trebui să te comporţi ca o femeie, să simţi nevoia să fii iubită, nu este nimic ruşinos în asta. Şi eu simt nevoia de dragoste, fiecare fiinţă o simte. De fapt avem nevoie toţi de dragoste aşa cum plantele au nevoie de apă. Ai trecut printr-o experienţă traumatizantă, dar dacă vrei să fii o femeie adevărată va trebui să depăşeşti acest moment şi să iubeşti. Patrick o sărută cu tandreţe, cu multă grijă de data asta.

- Ei, a fost ceva neplăcut? Eu nu-ţi voi face nici un rău, ştii prea bine asta. Şi nu poţi nega că ţi-a plăcut. Simţi nevoia să te ating... astfel... Patrick trecu o mână peste formele

trupului ei.

- Nu!

- Nu te speria şi nu te împotrivi, Antonia! Nu este ruşinos să admiţi că simţi ceva. Antonia roşise de ruşine că Patrick se simţise dorit.

- Tot mă mai confunzi cu nemernicul acela? Ce să fac pentru a te convinge că n-aş abuza de o femeie? N-a fost cazul să forţez vreo femeie dintre cele care au fost în viaţa mea... Antonia îşi ridică privirea spre el. Nu cumva eşti geloasă, draga mea?

Nimeni n-o mai numise astfel. Cuvântul o făcu să se topească. Intr-un elan de pasiune ea îşi puse braţele de gâtul lui şi se lipi de el. Patrick o ridică uşor, apoi o aşeză pe pat.

- Să nu-ţi fie teamă, iubito, nu te mai încorda. Sunt eu, iubito, deschide ochii şi priveşte-mă.

- Patrick, oftă ea.

- Da, sunt Patrick şi nu mai ai de ce să te temi vreodată.

Antonia se abandonă braţelor lui, dar deodată panica puse stăpânire pe ea, şi începu să opună rezistenţă. Nu-l mai recunoştea, se temea de el. Părea atât de diferit, era foarte viril, foarte hotărât să facă dragoste cu ea. Străinul din noapte se afla în spatele lui, şi ea începu să lupte cu el. Dar era prea târziu. Antonia începu să se zbată, să-l lovească, să-l zgârie.

- Opreşte-te, Antonia, am crezut că am depăşit acel moment!

- Imi pare rău, zise ea, te-am zgâriat. N-am vrut, zise ea privindu-i spatele plin de sânge.

- Nu mai plânge, Antonia! Nu suport să te văd plângând. Am crezut că eşti pregătită să faci dragoste cu mine. Patrick îi dădu drumul dar ea nu suportă, şi se agăță disperată cu mâinile de gâtul lui.

- Antonia, hotărăşte-te odată, mă vrei sau nu?
- Da, zise ea.
- Să nu te mai schimbi, nu mai răspund de faptele mele. Şi fără lacrimi.
- Dacă aş putea uita noaptea aceea!

Patrick o sărută pasionat şi ea îşi spuse că numai acel moment care se consuma între ei conta. îi şopti numele, apoi simți că se pierde în brațele lui, sub sărutările lui... Dar tocmai când regăsiră acel plăcut moment de intimitate pe care îl pierduseră din cauza împotrivirii ei, se auzi un glas care o striga de la parter:

- Tonia! Eşti gata? Ai nevoie de ajutor?

Patrick gemu a frustrare.

- N-am încuiat uşa de la intrare, şopti el.

într-o secundă era la uşă. O încuie şi începu să se îmbrace în cea mai mare grabă. După câteva secunde Alex încercă uşa.

- Tonia, nu eşti gata? Avem o surpriză pentru tine!

încercând să-şi controleze vocea, ea răspunse:

- Imediat, unchiule, mă tem că am ațipit câteva secunde

şi m-am trezit tocmai acum, mă îmbrac imediat!

- Cum naiba să ies de aici fără ca ei să-şi dea seama că am fost cu tine? mormăi Patrick.

- Oricum, va fi foarte jenant, şopti ea, îndreptându-se spre baie. Când reveni, Patrick nu mai era în încăpere. Antonia se repezi la fereastră, spunându-şi că el trecuse în balconul alăturat şi-şi dăduse drumul de acolo. De ce naiba se întorseseră cei doi tocmai în momentul acela? Dar continuă să se aranjeze, să se îmbrace în costumul acela de carnaval care reprezenta o pasăre. Jos o aştepta multă lume. Toți începură să exclame încântați la vederea ei.

Ea-l căuta din priviri pe Alex, întrebându-se dacă Patrick era cu el. Cei doi erau în grădină, la fântână, bând şampanie. Patrick era cu fața la ea şi o privea ciudat. El şi Alex discutau cu un bărbat îmbrăcat într-un costum negru, aflat cu spatele la ea: Cy!

Alex o văzu şi exclamă:

- Ai apărut, Antonia! Arăți minunat!

- Bună, draga mea! Ce surpriză!

Capitolul 8

Antonia se îndreptă spre ei, oarecum uşurată de faptul că purta masca de pene, care-i ascundea expresia ochilor, mimica, sentimentele. Se apropie cu timiditate de Cy şi-şi puse mâna în palmele lui întinse.

- Arăți minunat, draga mea, cu această costumație, ți se potrivește perfect.

Antonia, care-l urmărea cu coada ochiului pe Patrick, observă cum acesta deveni dintr-o dată foarte încordat. Dar nici Cy nici Alex nu observară. Fără a-l privi, Alex îi spuse:

- Patrick, hai să ieşim din grădină şi să lăsăm aceste două persoane care se iubesc să-şi manifeste bucuria revederii. Antonia îi aruncă o privire. Iar tu, Cy, trebuie să ai în vedere că dacă vrei să-ți săruți fata,

n-o poți face decât foarte rapid căci lumea va trece pe aici încontinuu. Patrick se încruntă, dar îl urmă pe Alex, iar Cy şi Antonia se aşezară pe banca de sub smochin.

- Te bucuri că am venit, Antonia? întrebă Cy. După convorbirea pe care am avut-o am fost foarte îngrijorat şi am realizat că este mai bine să discutăm între patru ochi, aşa că am făcut tot posibilul mi-am anulat toate întâlnirile din următoarele două zile pentru ca să fiu cu tine. M-am dus direct la palazzo, mă aşteptam să te găsesc acolo, iar Patsy care a fost surprinsă să mă vadă, mi-a spus de petrecerea lui Alex. Am vrut să-ți fac o surpriză şi se pare că am reuşit.

- Nu trebuia să faci atâta drum, Cy, ți-aş fi scris, ți-aş fi explicat...

- Tocmai asta am vrut să evit, Antonia. Am vrut să te privesc în ochi şi să-mi spui despre ce este vorba.

- Cy, am înțeles că... Fata se opri şi-şi muşcă buzele, apoi

continuă: că deşi te plac, nu te iubesc ca pe un viitor soț şi nu este normal să mă căsătoresc cu tine în aceste condiții.

- Dar nu ți-am cerut să te îndrăgosteşti nebuneşte de mine, Antonia. Nu mai sunt un adolescent romantic care-şi caută fata visurilor. Dar am crezut că ne potrivim, iar tu mie îmi eşti foarte dragă.Te potriveşti cu stilul meu de viață, cu Patsy, cu palazzo. Vei fi o soție confortabilă, cu toate că eşti foarte tânără.

Antonia îl privea uluită căci el nu-i mai vorbise niciodată aşa.

- După experiența de acum doi ani am crezut că nu te interesează sexul şi tocmai din acest motiv te-am cerut în căsătorie. Sexul nu este punctul meu forte, altfel m-aş fi căsătorit până acum. Iar când Patsy mi-a spus că te consideră soția ideală pentru mine am stat mai mult timp la palazzo tocmai pentru a te cunoaşte. Am crezut că te vei mulțumi cu ceea ce-ți ofer. Aşa că dacă vrei să-mi spui că nu eşti pregătită pentru o viață sexuală nu este nici o problemă. Mi-aş dori un copil, este adevărat dar... mai pot aştepta, nu e nici o grabă.

Antonia realiză că bărbatul din fața ei nu încercase să facă dragoste cu ea pentru că n-o dorea de fapt! Era indiferent față de ea. Era evident acum că el îşi dorea o soție pe care s-o poată manipula, o soție numai de ochii lumii, care să se ocupe de casă, de viața socială şi să nu aibă pretenții de ordin emoțional sau sexual de la el. De fapt, el nu-şi dorea o femeie

adevărată. în

momentul acela Antonia realiză că nu l-ar putea afecta cu respingerea cererii lui în căsătorie. Cu jumătate de glas ea îi spuse:

- Imi pare rău, Cy, cred că amândoi ne-am pripit, eu n-aş putea fi soţia pe care ţi-o doreşti. Totuşi prea multe explicaţii nu-ţi pot oferi. M-am răzgândit, asta-i tot. Te rog, nu insista, Cy, nu voi ceda. Voi renunţa la slujba mea de la palazzo, sper că Patsy va găsi pe altcineva. Poate fata aceea va fi mai aproape de ceea ce-ţi doreşti tu.

- Opreşte-te, Antonia, deja mă insulţi!

- Imi cer scuze, nu asta a fost intenţia mea. Am vrut să spun că vei găsi pe altcineva, căci multe fete te-ar lua din toată inima pentru că ai multe de oferit: eşti un bărbat bun, generos, la care eu ţin foarte mult, dar îmi doresc altceva.

Din fericire, Alex veni spre ei, întrerupând acel moment penibil al explicaţiilor. El o invită pe Antonia.

- Draga mea nepoată, simt nevoia să fiu un romantic demodat în această ultimă seară petrecută aici, aş vrea să dansez un vals cu tine. Dansară valsul iar Alex o invită apoi pe Susan Jane. Cy se apropie de Antonia.

- Un vals pot să dansez, iar dacă vei vrea l-am putea dansa împreună înainte ca eu să părăsesc această petrecere şi să ies din viaţa ta.

- Te superi dacă-ți fur partenera? se auzi glasul lui Patrick.

- Vrei să dansezi cu el, Antonia? întrebă Cy.

Ea înclină din cap fără un cuvânt. Patrick o prinse de mijloc, iar ea se înfioră ca răspuns la atingerea lui, trupul o trădă lipindu-se perfect de cel pe care-l dorea. începură să danseze. Antonia era tentată să închidă ochii şi să-şi rezeme capul pe pieptul lui.

- Tot mai vrei să te măriți cu Cy? o întrebă el. în pofida a tot ce s-a întâmplat?

Antonia se desprinse din brațele lui şi fugi spre casă. Cei din jur o priviră curioşi. Patrick veni după ea. Unii începură să râdă considerând că totul era un joc, căci nu-i puteau vedea fața ascunsă de mască. Antonia fugi spre camera în care stătuse ea până atunci, închise uşa, dar Patrick o izbi cu putere, deschizând-o şi amândoi se prăbuşiră pe podea. Rochia ei se rupse, mai ales penele acelea atât de delicate.

- Uite cum mi-ai stricat rochia! exclamă ea. Ce va spune lumea? Cred că timp de o săptămână numai despre asta va bârfi Veneția!

- La naiba cu ei, la naiba cu Veneția! Antonia, nu te poți mărita cu Cy! Ştiu că te face să te simți în siguranță, că te închide într-o colivie de aur, dar tu nu asta vrei, Antonia! Este un tip plictisitor, Antonia, un bărbat chel, de patruzeci de ani, mult prea bătrân pentru tine. Am văzut cum îl priveai. Te

plictiseşte de moarte, Antonia.

Ea îl privi de parcă totul s-ar fi oprit în loc. Simţi că totul în ea reîncepe în acel moment, că renaşte. Dar şocul acestei renaşteri o făcu să tremure violent.

- O, Patrick, şopti ea privindu-i buzele.

- M-am simţit foarte frustrat când am fost întrerupţi de Alex, de atunci nu mă gândesc decât la tine, te doresc, Antonia. Subjugată de sunetul vocii lui, ea cedă dorinţei lui iar Patrick o sărută cu pasiune.

- Nu te poţi mărita cu Cy Devvon, n-aş suporta asta, Antonia. Cu mine trebuie să te măriţi, ai simţit că sunt foarte îndrăgostit de tine?

Deci Patrick îi spunea c-o iubeşte, că vrea să se căsătorească cu ea.

- Vreau să-ţi văd ochii, Antonia, scoate-ţi masca! Acum, spune-mi, ce simţi pentru mine?

- Te iubesc, şopti ea, iar el îi prinse faţa în palme.

- Iubito, zise el sărutând-o. N-aş vrea acum decât să fac dragoste cu tine, dar mi-e teamă că Alex poate să ne surprindă. Cred că este îngrijorat pentru tine, dar oricum nu este mai îngrijorat decât am fost eu când l-am văzut pe Cy. După ce am făcut dragoste atât de pasionat înainte de petrecere, te-am văzut alături de el şi am crezut un moment că vei opta pentru bogăţie.

- Nu, am optat pentru dragoste, spuse ea.

- Atunci, scoate acest inel, Antonia, nu pot suporta să-l văd pe degetul tău.

Ea îl privi cu nesiguranță.

- Patrick, noi n-am vorbit niciodată despre... Laura, nu crezi c-ar trebui s-o facem?

El oftă, apoi ridică din umeri.

- Cred că ştii tot ce este important despre mine, Antonia. Pe Laura am iubit-o şi trebuia să ne căsătorim, dar ea a cunoscut pe altcineva. Ne-am despărțit şi atunci te-am cunoscut pe tine, tocmai când eram mai supărat. Laura s-a logodit cu mine pentru că eu i-am cerut-o, dar nu m-a iubit niciodată, iar când s-a îndrăgostit realmente, de alt bărbat, a realizat c-a făcut o greşeală. Dacă s-ar fi căsătorit cu mine am fi regretat amândoi.

- Deci la petrecerea aceea la Bordighera m-ai privit aşa doar pentru că semănam cu ea?

- La început, da. Dar apoi mi-am dat seama că asemănarea era superficială şi am continuat să te privesc pentru că-mi plăceai.

- Te iubesc, Patrick, murmură ea, iar el o luă în brațe şi o sărută. Antonia îi răspunse la sărut, fericită, pentru prima oară în viață. Dragostea lui Patrick reuşise să închidă rănile acelei nopți de teroare. împreună aveau să izgonească nălucile care-i hăitui- seră doi ani.

Sfârşit